

23

16

22

8

25

30

3. Nume și identitate
James R. Nix

4. „ȘI ÎI VOR PUNE NUMELE...”
Laurențiu Ionescu

6. NET 2011 – Începe să trăiești!
Lucian Cristescu, Kovacs-Biro Janos

8. 1 minut de Speranță

14. Tribul Kiai – oamenii muntilor
Hanna Bota

16. Explorator până la capăt
Cristina Neagu

18. Dumnezeu pe înțelesul copiilor
Cristina Ișvan

20. Alegerea partenerului pentru căsătorie
Romulus Chelbegean

21. „Ca să fiți mărturie!...”
Titu Ghejan

22. Statusul nutrienților la vegetarieni
Dr. Constantin Dinu

23. „Este mai fericit să dai decât să
primești”
Dumitru Palada

24. Izvoare de amintiri
Virgiliu Peicu

25. Ecou la 50 de ani
Aron Moldovan

26. Parteneri pentru sănătate
Viorica Avrămiea

27. Știri

28. Întrebări despre inspirația Bibliei
Interviu cu Florin Lăiu

30. Furtul
Bianca Timșa Stoicescu

31. „Cu Isus, ah, față-n față”
Teodor Huțanu

CURIERUL ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii Adventiste de
Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm
pe Domnul nostru Isus Hristos, prin
prezentarea de experiențe ale dragostei
Lui nemărginite, prin prezentarea
de articole și știri, ajutându-l astfel
pe cititor să-L cunoască mai bine pe
Mântuitorul și să aibă o speranță vie în
revenirea Lui pe curând.

Anul LXXXVII, OCTOMBRIE 2010

Redactor-șef: Virgiliu Peicu

Consultanți:

Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar,
Eduard Călugăru, Georgel Pirlitu,
Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai Maur,
Romeo Asanache, Daniel Delcea

Colaboratori speciali:

Iacob Pop, Romica Sirbu, Nelu Burcea, Ciprian
Iorgulescu, Daniel Chirileanu, Magyarosi Barna,
Constantin Dinu

Director: Iacob Pop

Corectură: Lavinia Goran

Grafică și tehnoredactare: Rebeca-Emilia Iordan

Adresa redacției:

Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
Web site: www.adventist.ro

Imprimare:

Tipografia Fast Print,
Str. Țepeș Vodă nr. 111, sect. 2
București, tel. 021 323 00 20
Fax. 021 323 00 40

ISSN 1220-6725

Nume și identitate

James R. Nix, pastor, director al Patrimoniului Ellen White

Anul acesta sărbătorim 150 de ani de la stabilirea numelui bisericii noastre și încurajăm bisericile, școlile, centrele de sănătate, editurile și Conferințele să-și pună următoarea întrebare, cu seriozitate: „Cum putem să eficientizăm impactul pe care îl are identitatea noastră de adventiști de ziua a șaptea asupra societății în care trăim?”

„Numele de adventist de ziua a șaptea poartă în sine adevăratele trăsături ale credinței noastre și va convinge el însuși pe cei care-și pun întrebări.” (Mărturii, vol. 1, p. 223) Așa scria Ellen White după alegerea numelui confesiunii noastre, în anul 1860.

Ca răspuns la invitațiile publice de a participa la „Conferința Generală”, pastorii din cinci state s-au întâlnit la Battle Creek (Michigan, SUA), între 28 septembrie și 1 octombrie 1860. James White, unul dintre invitați, a susținut punerea bazelor unei organizații care să dețină legal o casă de editură. În cele din urmă, s-a propus un plan de organizare, însă fără un nume nu se putea realiza nimic, nici din punct de vedere legal, nici organizațional. Unii erau împotriva

alegerii unui nume, socotind că în felul acesta adventiștii aveau să devină o altă confesiune, sau chiar mai rău, că aveam să devenim „Babilonul”.

După ce au fost luate în discuție denumirile posibile, titlul de „Biserica lui Dumnezeu” a fost susținut de mulți, inclusiv de James White, la început. Alții erau de părere că numele acesta era prea prezumțios și, pe de altă parte, era deja folosit de alte biserici. Într-un sfârșit, a fost propus numele „adventist de ziua a șaptea”. Adoptarea acestui nume a fost propusă oficial de David Hewitt, primul convertit al lui Joseph Bates în Battle Creek, în 1852. După alegerea numelui editurii, s-a votat imediat adoptarea acestui nume și pentru biserică. Astfel, pe 1 octombrie 1860 a fost ales numele care „poartă în sine adevăratele trăsături ale credinței noastre”. La vremea aceea, numărul total al adventiștilor de ziua a șaptea din nord-estul Statelor Unite și din sud-estul Canadei era de aproximativ 2.500. Astăzi, numărul membrilor bisericii, la nivel mondial, se ridică la peste 16 milioane de persoane.

„ȘI ÎI VOR PUNE NUMELE...”

LAURENȚIU IONESCU, pastor, lector univ. dr.,
Facultatea de Teologie pastorală, Cernica

Planul de Mântuire, conceput de Dumnezeu ca o soluție pentru problema păcatului, presupune acțiuni în istorie. Îmi amintesc ce spunea unul dintre profesorii de istorie pe care i-am avut în școală: „Istoria înseamnă date, locuri și nume.” La fel stau lucrurile și cu Planul de Mântuire: locuri (Betleem, Ierusalim), date (2.300 de seri și dimineți, 70 de săptămâni) și nume. Lista numelor e mare. Începe cu Domnul nostru („Îi vor pune numele Emanuel”) și continuă cu seria de oameni care au avut o parte în planul acesta măreț.

Orice cititor atent al Bibliei nu poate să nu observe importanța numelor în Scriptură. Numele conturează misiuni („... pentru că va mântui pe poporul Meu de păcate”), numele arată relații („Lo Ami, pentru că nu mai e poporul Meu”), numele indică oameni („voi chema pe robul Meu Cyrus”). Privită din perspectivă aceasta, realitatea numelor din

Biblie e complexă și frumoasă. Numele biblice seamănă cu niște pietre de hotar sau pietre de aducere-aminte ale intervențiilor lui Dumnezeu în istorie.

Intervențiile lui Dumnezeu de-a lungul timpului sunt dovada iubirii Lui, dovada grijii pe care ne-o poartă. Și când intervine, istoria se schimbă. Se schimbă fie istoria personală („... nu te vei mai numi..., ci te vei numi...”), fie istoria unei familii sau generații („... atunci au început oamenii să cheme Numele Domnului”).

Din punct de vedere teologic, expresia „Îi vor pune numele” reprezintă decizia lui Dumnezeu de a schimba istoria. Între aceste decizii se află și nașterea bisericii. Una singură („... o singură credință, un singur botez, un singur Domn”) sau șapte, dacă privim istoria ei în cartea Apocalipsa.

Astăzi vreau să vă spun povestea numelui bisericii noastre. Era toamnă. Trecuseră ceva ani de când oamenii așteptaseră întoarcerea Domnului

(22 octombrie 1844). Din grupul milleriților nu rămăseseră decât puțini. Rămăseseră cei care credeau încă. Nu era ușor să crezi, după o mare dezamăgire. Ei însă studiaseră Biblia. Și Biblia spunea că Isus va veni din nou pe nori. Și ei credeau asta. În ciuda celorlalți, care au râs de ei.

Nu era ușor să crezi într-o lume care devenea din ce în ce mai seculară. Pe vechiul continent, Europa, lumea țesea cultura ateismului. Mișcări de eliberare politică, mișcări de eliberare ideologică, revoluția industrială, revoluția evoluționismului. O lume care nu mai crede în Dumnezeu, o lume ce crede doar în om.

Vestită de mult, ascunsă de ochii celor neînțelepți, era scrisă în Biblie soluția lui Dumnezeu pentru vremea aceasta: o rămășiță. Un grup firav de oameni, ce credeau încă.

Așa a fost biserica la începuturi. Un grup mic de oameni care nici nu

visau la marea misiune care le stătea înaintea. Adunați din diferite biserici, strânși laolaltă doar datorită speranței, cu o misiune hotărâtă de Cer: „Vei fi numit dregător de spărturi, cel ce face țara cu puțință de locuit.” Biserica rămasă. Ca un nou-născut care abia începe să meargă. Puțini, diferiți, dar uniți în aceeași speranță: Isus vine.

Era 1 octombrie. Se adunaseră ca să se organizeze. Era nevoie. Nu toți credeau asta. Nu toți credeau la fel. Era nevoie de o identitate. Ea fusese vestită în Biblie, dar ei nu erau conștienți de ea. Cel puțin așa se vede din multele nume pe care le-au propus. Iată o listă: „Seventh day people” (Poporul zilei a șaptea), „Seventh-day Doorshutters” (Credincioșii uși închise de ziua a șaptea), „Sabbathkeeping Adventists” (Advențiștii păzitori ai Sabatului), „Shut-door Seventh-day Sabbath and Anihilationists”, „Scattered flock” (Turma risipită), „The church of God” (Biserica lui Dumnezeu).

Acest ultim nume: „Biserica lui Dumnezeu” avea mulți susținători. Suna frumos. Plăcea multora. „Biserica lui Dumnezeu.” Îmi place felul în care lucrează Dumnezeu. Prin oameni umili. Unii au considerat că numele „Biserica lui Dumnezeu” era prea pretențios. Așa că s-au concentrat asupra mesajului proclamat. Un nume care să reflecte adevărul prezent, adevărurile care îi uneau. O identitate comună. Două mari adevăruri: adevărul revenirii și adevărul zilei de închinare: *advențiști de ziua a șaptea*. Simplu și frumos.

O identitate unică. Ca în cartea Apocalipsa: „Aici este răbdarea sfinților care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.”

Acum, în octombrie 2010, ne uităm cu nostalgie la acele zile. Nu mai suntem puțini. Biserica a crescut. Și trebuie să crească și mai mult. Are de dus aceeași luptă: Evanghelia până la capătul pământului. Ca să nu uităm, avem un nume, *adventist de ziua a șaptea*. De fapt, o identitate, o misiune. Și aceasta nu pentru că suntem mai buni ca alții, ci pentru că Dumnezeu Se implică în istoria lumii. Intervenția lui schimbă viețile personale, viețile familiilor, viața întregii planete. „Din orice limbă, din orice neam, din orice seminție.” Și când intervine El, o face zicând: „ȘI ÎI VOR PUNE NUMELE...”

Să ne cunoaștem familia adventistă...

Africa de Sud

Așezată, după cum îi spune și numele, în partea de sud a continentului african, țara are o linie de coastă de aproape 2.800 km la Oceanul Atlantic și Oceanul Indian, un teritoriu de 1,22 milioane km² și o populație de peste 50 de milioane de locuitori. Este cea mai industrializată țară a continentului, fiind cunoscută pentru rezervele impresionante de aur, diamante, uraniu și fier. Loc al contrastelor și diversității, Africa de Sud are 11 limbi naționale recunoscute de constituție și un evantai de credințe religioase creștine, musulmane sau păgâne. Speranța de viață, la naștere, este de aproape 50 de ani, unul din șapte locuitori fiind infestați cu virusul HIV.

Primul adventist de ziua a șaptea care a ajuns în Africa de Sud a fost William Hunt, un miner din Nevada, SUA, care a venit să sape în minele de diamante și a adus cu sine mai multe publicații adventiste. În 1878 va apărea pentru prima dată în revista oficială a bisericii o scrisoare despre progresul lucrării de aici.

În 1885, un tânăr pe nume Pieter Wassels a studiat Biblia și a înțeles că adevărata zi de odihnă este Sabatul. Va începe să păzească această zi și să le spună și altora, fără să știe că mai sunt și alți creștini care înțeleg Biblia la fel. Când a aflat de William Hunt și de adventiști a scris Conferinței Generale, cerând să trimită un pastor. În 1887, la numai o lună de la sosirea primilor misionari, are loc primul botez și se înființează prima biserică. În 1892 se va ridica primul colegiu adventist și un sanatoriu cu 51 de paturi, după modelul celor de la Battle Creek. Pe vremea aceea erau doar 250 de membri.

Astăzi, în Uniunea Africii de Sud sunt peste 115.000 de membri, aproape 6.000 de noi membri adăugându-se anual bisericii. Sunt 22 de școli, un colegiu recunoscut internațional, o casă de editură, 20 de centre medicale de îngrijire și refacere, un orfelinat și lista poate continua cu minuni ale harului și dedicării în slujba marelui nostru Dumnezeu.

Adrian Neagu, pastor, Conferința Oltenia

NET 2011

„Începe să trăiești!”

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România se pregătește să lanseze, la începutul anului viitor, un nou serial de evanghelizare prin satelit. Despre ce e vorba? I-am abordat pe frații Lucian Cristescu și Kovacs-Biro Janos pentru a afla detaliile acestui proiect.

1. Vă rugăm să ne spuneți, de ce este nevoie de o nouă „evanghelizare prin satelit”, când, în ultimul deceniu, am avut deja două astfel de programe (Galileeanul – în 2002; Vremea împăcării – în 2003) Ce impact mai poate avea un asemenea program?

Sunt cel puțin trei motive care ne cer angajarea într-un asemenea proiect. Mai întâi, la ora aceasta biserica deține mijloace de comunicare care acoperă teritorii noi din întreaga Europă, care n-au participat la Net-urile trecute. În al doilea rând, lumea este tot mai dependentă de comunicarea video: televizor, internet... E comod, relaxant, intim și te scutește de contact personal cu cineva care-ți bate la ușă. Mesajul însă își face treaba! Și, în al treilea rând, numărul membrilor disponibili pentru lucrarea de la om la om este atât de mic, față de populația care n-a auzit de „întreita solie îngerească”, încât, pentru milioane de oameni, evanghelizarea prin satelit este singura cale de acces.

2. De ce ați ales titlul „Începe să trăiești!”?

Pentru că viața pe care o duce omul fără Dumnezeu este o agonie, nu e viață! Am experimentat personal trecerea de la vechiul mod de viață la ucenicia lui Hristos. Este o adevărată naștere din nou, cu rezolvarea tuturor problemelor care chinuie mintea și sufletul omului.

3. Ce teme ați ales să prezentați?

Ca să nu greșesc, decizia finală cu privire la tematică am încredințat-o comitetului de organizare. Eu am venit cu două propuneri: (a) să prezint istoria biblică fundamentală, cu aplicație pentru omul de azi, sau (b) să identific marile probleme ale omenirii și să las Biblia să le răspundă în zece prelegeri. Comitetul a optat în mod unanim pentru propunerea a doua. Iată și cele 10 nevoi majore:

1. „Pentru ce trăiesc?” – despre Sensul vieții.

2. „Pot fi sigur că există Dumnezeu?” – dovezi pentru Credință.

3. „Sunt al nimănui. Cum aș putea să devin al Lui?” – despre Harul salvator.

4. „Am nevoie de repere morale clare” – despre Legea lui Dumnezeu.

5. „Cum să scap de povara vinovăției?” – despre Pocăință.

6. „Există vreo scăpare de moarte?” – despre Înviere.

7. „Cum să trăiesc într-o lume atât de rea?” – despre Împărăția cerurilor.

8. „Când bolile bântuie omenirea, cum să fiu sănătos?” – despre Reforma sănătății.

9. „Cum să scap de stresul zilnic?” – despre Sabat și Ucenicie.

10. „Ce va aduce viitorul?” – despre Profeție.

4. Cui ați ales să vă adresați? Care este publicul-țintă?

Evanghelia este pentru toată lumea, tineri și bătrâni. Voi vorbi pe limba tuturor. Dat fiind însă că participanții mai numeroși vor fi cei din fața televizoarelor și nu cei care vor participa în biserică, lor mă voi adresa în mod special.

5. Care este structura întregului ciclu? Oferiți-ne câteva detalii.

Programul „Începe să trăiești!” va începe la 21 ianuarie și va continua seară de seară. El se compune din patru părți distincte: vor fi 4 seri de evanghelizare pentru tineret, urmate de 3 seri de evanghelizare medicală. Apoi vor fi cele 10 seri de evanghelizare propriu-zisă și se va încheia cu 7 zile de dezbateri asupra doctrinei biblice.

6. La încheiere, spuneți-ne ce așteptați din partea membrilor bisericii?

Un singur lucru: rugăciune. Dacă acest lucru îl vom face cu toată inima, Dumnezeu îi va arăta fiecăruia ce vrea El să facem. Dacă rugăciunea adevărată va lipsi și, în consecință, dacă frăția nu se va urni în misiune personală, atunci tot efortul nostru nu va fi mai mult decât un spectacol care vine și trece. O, nu lăsați ocazia aceasta să se întoarcă fără rod!

Lucian Cristescu, pastor, președintele Conferinței Transilvania de Sud

1. Ați fost numit prezentator pentru programul „Începe să trăiești!” în limba maghiară, dar nu toți membrii vă cunosc, ați vrea să vă prezentați?

În primul rând, îi salut cu drag pe cititori și pe frații mei. În ultima vreme, am ales să mă aut prezint într-un mod mai special: Sunt un nimeni, care vrea să le spună tuturor că există cineva – Isus Hristos –, care poate să transforme viața oricărui om. Am copilărit în Transilvania, într-o localitate de lângă Cluj, pe nume Băgara. Acolo, L-am cunoscut pe Domnul Isus sub influența părinților, bunicilor și bisericii locale. Prin experiențe, relația mea cu Isus a devenit tot mai matură. Încă din copilărie am visat să devin pastor. Am terminat Facultatea de Teologie la Budapesta, după care am slujit, am studiat, am învățat și am avut prilejul să particip la conducerea Bisericii. Dumnezeu m-a binecuvântat cu o familie minunată. Soția mea, Zsuzsa, este un dar desăvârșit al lui Dumnezeu, a cărei slujire nu este atât de vizibilă, dar este la fel de importantă ca și a mea. Avem doi copii: Virág (13 ani) și Márk (11 ani). De cinci ani trăim în Anglia, unde, în primul rând, mă ocup cu instruirea misionarilor și cu misiunea.

2. Considerați potrivită tema generală „Începe să trăiești!” ... pentru generația secolului XXI?

„Începe să trăiești!” este un titlu care în mod sigur va capta atenția oamenilor, dar este puțin șocant, de parcă oamenii până acum nu prea ar fi trăit. Ar fi esențial să-i arătăm o perspectivă omului din secolul XXI, să-i trezim speranța în pofida greutăților vieții. Aș dori ca acest lucru să reflecte titlul serialului, de exemplu: „Începe să trăiești cu speranță” sau „Să ne schimbăm viața prin speranță”, sau „Trăire cu speranță la începutul secolului XXI”, sau „Rezolvarea crizelor prin speranță” – ceva care

transmite că Biblia are un răspuns rațional și actual pentru situațiile în care ajung oamenii astăzi.

3. Care este publicul căruiua vă veți adresa prin cele zece prezentări biblice?

În mod evident, mesajul Bibliei, Evanghelia, este puterea lui Dumnezeu care transformă oameni, iar prezentările vor fi pe înțelesul tuturor. Pentru mine însă, categoria căreia m-aș adresa ar fi aceea care are o influență în societate, tinerii intelectuali și tinerii căsătoriți, care urmăresc cu atenție schimbările și sunt gata să-și schimbe concepțiile lor despre lume pe baza masajului biblic. Având în vedere acest scop, aceasta este o investiție în viitorul Bisericii.

4. Care sunt așteptările pe care le aveți din partea Bisericii, privind implicarea în acest program?

Pentru mine, această încredințare este o onoare specială și, oarecum, sunt îngrijorat să pot corespunde cerințelor și așteptărilor. Eu, personal, am așteptări în mod exclusiv numai față de mine însumi, ca numele lui Dumnezeu să fie slăvit prin slujirea mea.

Am câteva rugăminti față de frați și de surori. Prima mea mare rugămintă, ar fi ca frații să se roage pentru mine, ca Domnul să-mi dea atitudine și înțelepciune potrivite pentru compunerea acestei serii de conferințe, astfel încât ea să poată avansa doar în prezența și sub călăuzirea lui Dumnezeu. Este nevoie să vă rugați. Personal, am nevoie de susținere prin rugăciune, pentru că această lucrare poate avansa doar în prezența și sub călăuzirea lui Dumnezeu. Este nevoie să vă rugați și pentru familia mea, ca ei, în timpul evanghelizării, să fie sub ocrotirea Domnului, și, de asemenea, am nevoie să vă rugați pentru sănătatea mea. O infecție virală sau o boală ar putea sta în calea acestor frumoase

planuri. M-aș bucura mult, dacă s-ar crea grupuri de rugăciune în fiecare comunitate, pentru eficiența acestei evanghelizări și efort misionar.

În al doilea rând, m-aș adresa bisericilor locale în care programul va avea loc, ca frații, chiar de acum, să se gândească la persoane concrete, pentru care nu numai să se roage, ci, prin fapte bune, să le motiveze interesul pentru Adevăr. Să-i invite personal la evanghelizare, să fie atenți cu ei și să-i îndemne cu dragoste.

În al treilea rând, le-aș cere tinerilor și membrilor să sprijine această evanghelizare. Biblia nu se poate prezenta în 10 ocazii. Priviți această serie de conferințe ca pe o parte a misiunii. Să beneficiem de posibilitatea minunată a televiziunii, să mediatizăm prin reclame prezentările, să ne uităm la prezentări împreună cu prietenii, vecinii noștri, să ne organizăm lucrarea de după evanghelizare. Doresc ca binecuvântarea lui Dumnezeu să se reverse peste viața și slujirea cititorilor și fraților mei. Să privim cu speranță, așteptare și umilință spre lucrarea noastră iminentă.

Multe binecuvântări,
Kovacs-Biro Janos,
pastor, director-asociat
Asociația Pastorală, directorul
Departamentului de Evanghe-
lizare prin grupe mici, Divizi-
unea Trans-Europa

1 minut de Speranță

Poate unii dintre dumneavoastră se întreabă de ce are nevoie biserica noastră de radio și televiziune, de ce suntem interesați de internet și de ce suntem atenți la toate noutățile care apar în domeniul mediilor de transmisie. Este o întrebare legitimă, mai ales atunci când resursele materiale se împuținează.

Răspunsul este simplu și complex în același timp. Simplu, fiindcă mandatul bisericii primit de la Mântuitorul nu s-a schimbat niciodată: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului, și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit” (Matei 28:19,20 p.p). Aceste trimiteri exced capacitatea

transmisia în direct pe internet... și toate celelalte costă 10 lei minutul. Din acești 10 lei, mai bine de 3 lei sunt doar costuri de transmisie... Zece lei un minut de Speranță! O fi mult, o fi puțin... Noi ne străduim să valorificăm fiecare leu, să cheltuim doar pe ce trebuie.

Oricum, gândiți-vă la această sumă – 10 lei un minut de Speranță... Citiți câteva dintre mărturiile cuprinse în acest articol și, dacă socotiți că vreți și dumneavoastră să oferiți minute de speranță, folosiți conturile Asociației Susținătorilor Centrului Media Adventist.

Valeriu Petrescu, pastor, director general,
Centrul Media Adventist

1 an = 525.600 minute

1 minut = 10 lei

noastră fizică, de aceea este nevoie să folosim mijloacele tehnice pe care tot Dumnezeu a îngăduit ca oamenii să le descopere.

Dar răspunsul este și complex, deoarece, odată cu creșterea populației și modernizarea societății, oamenii s-au înstrăinat atât de mult unii de alții, încât devine aproape imposibil să fie abordați personal. Dar omul se retrage în casa lui, trage ușa după el și... foarte puțini se roagă, în timp ce majoritatea deschid televizorul, radioul sau navighează pe internet... și, în înțelepciunea Sa nemărginită, Dumnezeu găsește cu cale să se adreseze astfel acestor înstrăinați: direct în casele lor, acolo unde nimeni nu intră, direct pe limba lor, pe care doar sufletul lor o pricepe, prin mijloace cu care ei sunt familiarizați... Căci Dumnezeu își face slujitori și din undele radio, și din sateliți, și din internet...

Dar aceste mijloace tehnice costă! Am calculat că într-un an sunt 525.600 de minute. Întreaga activitate a Centrului Media Adventist, care cuprinde cele 40 de stații radio locale proprii, chiria pentru cele 10 stații radio, unde avem închiriat timp de emisie, producția programelor radio și TV pentru fiecare dintre aceste 525.600 de minute, transmisia pe satelit a semnalului TV și radio, chiria satelitelui,

Speranță în Italia

George, din Napoli, provine dintr-o familie ortodoxă și, la un moment dat, a început să citească Biblia. I-a cunoscut apoi pe frații pentecostali, a frecventat biserica lor și a decis să se boteze. Deși cunoștea adresa și frecvența biserica de aproape un an, în ziua în care urma să încheie legământul, nu a mai găsit clădirea. A mers cu mașina câteva ore, dar nu a reușit să ajungă la biserică. Pentru George, acesta a fost un semn și a început să se roage, dorind să afle adevărul despre Sabat. Din întâmplare, a găsit postul Speranța TV și a început să urmărească atent emisiunile. A aflat din țară numărul meu de telefon, iar acum studiază Biblia și păzește adevărata zi de odihnă și, cu ajutorul Domnului, cred că se va boteza.

Daniel locuia la Roma cu familia sa. Fiind de religie ortodoxă, ei au început să studieze Biblia și au ajuns, în cele din urmă, la martorii lui Iehova. Frământați fiind de ideea divinității lui Hristos, ei nu au încetat nicio clipă să cerceteze Scripturile și, după 14 ani, ajung la concluzia că Isus este Fiul lui Dumnezeu și că are aceeași natură ca și

Tatăl. Părăsesc Biserica martorilor lui Iehova și se opresc pentru câțiva ani în Biserica Pentecostală, în care, discutând cu alți frați, descoperă Sabatul. Cu toate că prezbiterul a încercat să îi convingă, spunând că păzirea Legii nu mai este necesară, ei au continuat să se roage.

Într-o zi, Daniel a cumpărat o antenă parabolică și a urcat pe casă, căutând un post românesc. A găsit din întâmplare Speranța TV, s-a oprit să vadă despre ce este vorba și a descoperit cu uimire că este exact răspunsul la rugăciunile familiei lor. Din acel moment, au început să țină Sabatul și au descoperit, treptat, și alte principii ale Bibliei. Erau adventiști de ziua a șaptea la ei acasă! Când au aflat de biserica noastră, au venit și mi-au spus: „Vă căutăm de multă vreme! Noi credem în Isus și ținem Sabatul, putem să participăm și noi la serviciile divine?” I-am primit bucuroși, iar acum se pregătesc pentru botez.

Corneliu Lupu, pastor, Roma, Italia

Cont lei: RO06 BRDE 445S V805 5853 4450
Cont Euro: RO33 BRDE 445S V805 5896 4450
Cont USD: RO02 BRDE 445S V805 5861 4450
Swift BRDEROBU

Invitații Speranței

„Sunt onorat ori de câte ori sunt de folos postului Speranța TV, mai ales că, în biserica mea (ortodoxă) nu este nevoie de expertiza mea. Cu atât mai mult apreciez Biserica Adventistă, care îmi oferă această oportunitate neîngrădită de a pune la dispoziția publicului telespectator părerile mele în diverse probleme. Urmăresc Speranța TV și prețuiesc eforturile pe care le faceți!” – Caius Traian Dragomir, medic, candidat la Președinția României în 1992, fost ambasador în Franța și Grecia

„Mulțumesc pentru invitații și apreciez efortul pe care îl faceți, pe banii dvs., pentru a face servicii societății românești.” – Teodor Brateș, dr. în Economie, fost redactor-șef adjunct al Televiziunii Române

„Sunt onorat de invitație și doresc să ofer vieți pline de speranță românilor, prin intermediul Speranța TV.” – Napoleon Pop, Banca Națională a României

„Apreciez preocupările dvs. pentru a îmbunătăți starea de sănătate a populației!” – dr. Horia Angelescu, medic flebolog

„Mă simt atât de bine la dvs. și cred că Dumnezeu a rânduit să apară acest post de televiziune și apreciez preocupările pentru promovarea muzicii de calitate.” – dr. Stephan Poen, medic foniater, dr. în Muzicologie, soțul regretatei mezzosoprane Elena Cernei

„Sunt emoționată mereu când sunt invitată aici și apreciez ceea ce faceți. Este un loc ce degajă multă pace în sufletul meu. Apreciez sediul modern, curățenia și atmosfera.” – Monica Tatoi, profesoară de matematică

„Mă bucur că ați făcut acest post TV, mai ales că aici m-am întâlnit cu prietenul meu, Teodor Brateș, după 40 de ani.” – Mircea Druc, fost prim-ministru al Republicii Moldova

„Urmăresc Speranța TV pe UPC Digital și consider că este printre puținele posturi TV pe care le

mai pot urmări. Apreciez calitatea emisiunilor dvs. și particip la ele cu mare plăcere.” – dr. Mircea Cosea, economist

„Apreciez preocuparea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în domeniul educației. Am fost impresionată de campusul universitar de la Cernica și de activitățile educative pentru toate grupele de copii din cadrul fiecărei biserici adventiste.” – Ecaterina Andronescu, rector al Universității Politehnice București, fost ministru al Educației și Cercetării

„Faceți un lucru minunat pentru societatea românească și vin cu mare drag când sunt invitat.” – Octavian Andronic, jurnalist, director Amos News

„Provin dintr-o familie protestantă și apreciez eforturile echipei Speranța TV de a vesti Evanghelia într-un mod specific.” – Petru Dandea, lider sindical

„Educația religioasă pe care o faceți conduce la micșorarea ratei infracționalității.” – Doru Viorel Ursu, fost ministru de Interne

Liviu Dumitrașcu, pastor,
director programe, Speranța TV

Raze de speranță

Ne place senzaționalul și ne așteptăm ca un post de radio sau unul de televiziune aparținând Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea să contribuie la sute, dacă nu mii de botezuri lunar! Cu toate acestea, planul lui Dumnezeu este îndeplinit chiar printr-un singur suflet care se întoarce la El și care valorează cât viața Fiului Său!

Doamna Cristina, din Maramureș, ne-a mărturisit într-o emisiune că, fiind timp de aproape cinci decenii alături de soțul ei, nu și-au spus niciodată unul altuia „Te iubesc!”. Soțul doamnei, internat în spital, a ascultat această emisiune și, împreună, și-au făcut curaj și au rostit cuvintele de prețuire și dragoste de care aveau atâtă nevoie. Ne-a mulțumit cu lacrimi de bucurie și ne-a mărturisit cât de mare este fericirea, de atunci, în căminul lor.

Un alt ascultător, domnul Marian, suferea pentru că soția lui era plecată de opt ani din țară și refuza cu dispreț

orice încercare de a reveni acasă. Cu toate acestea, soțul mărturisea că viața fără ea nu are niciun sens, era deprimat și avea gânduri suicidare. Când mi-a mărturisit lucrul acesta, m-am simțit foarte mică și i-am spus, în câteva cuvinte, să se încreadă în Dumnezeu, pentru că El ne dă putere în încercări. După câteva luni, ne-a sunat să ne spună că trăiește o minune: soția s-a întors acasă! Domnul Marian nu are destule cuvinte să-și exprime recunoștința față de Dumnezeu și a dorit să împărtășească bucuria lui cu noi, cei care l-am susținut în rugăciune.

Acestea sunt doar două experiențe de viață cu care ne întâlnim în emisiunile noastre, fiecare cu raza ei de speranță și cu dovada intervenției divine.

Lavinia Ștefan, realizatoare de programe,
Radio Vocea Speranței și Speranța TV

Cele 120 de minute de Speranță

În fiecare lună când verific extrasul de cont al Asociației Sprijinatorilor Centrului Media Adventist, mă uit mai întâi să văd dacă numele ei apare... Se numește Liliana S. și de ani de zile, mai înainte ca Speranța să se poată vedea, de pe vremea când i se auzea doar Vocea, Liliana S. trimite câte 100 de lei lunar. Echivalentul a 10 minute de speranță, căci un minut de funcționare a Centrului Media Adventist costă 10 lei. În fiecare an, Liliana S. asigură 120 de minute de Speranță, adică 2 ore.

Liliana S. este pensionată pe caz de boală și... nu este adventistă. Aparține altei biserici, pe care o cunoaștem, dar nu o numim aici. Locuiește în București și în fiecare lună face un drum la bancă și depune... 10 minute de Speranță.

Este unul dintre ascultătorii fideli și activi.

Și încă un amănunt nu lipsit de importanță: Liliana S. este nevăzătoare. Ea nu poate privi Speranța, ci doar îi ascultă Vocea, dar poate răspândi Speranță. Și o face în modul cel mai concret!

Îți mulțumim, Liliana S.!

Emilia Oprea, contabilă,
Centrul Media Adventist

Marile speranțe ale Speranței TV

Într-una din zile, am primit un apel telefonic de la un număr necunoscut. Răspund cu rapiditate și cu o voce destul de rece, dar la celălalt capăt al firului era cineva, care părea o femeie extrem de bolnavă și cu o voce stinsă, spune:

– Fratele Dărvășan?

– Da!

– Mă numesc Teodora, sunt din Salonta și aș dori să vă spun că urmăresc emisiunile dumneavoastră de peste un an și jumătate și aș vrea să veniți să mă botezați!

Am rămas perplex, nu mi s-a mai întâmplat așa ceva încă, și am îngăimat:

– Unde urmăriți?

– La TVS Oradea, unde aveți emisiunea „Viața la superlativ”.

– Și cum doriți să vin să vă botez, așa..., nici nu mă cunoașteți și...

– Vă cunosc și pe dumneavoastră, și Biserica Adventistă și vreau să mă botezați...

– Știți, eu sunt departe de Salonta acum și, dacă dumneavoastră doriți, o să vorbesc cu pastorul local și, cu ajutorul lui Dumnezeu, după ce vă pregătiți pentru botez, vă botezați, dar nu e atât de importantă persoana, ci faptul că vă încredințați viața lui Isus...

– Vreau să mă botez cât mai repede,

sunt foarte bolnavă, am 40 de ani și 40 de kilograme și nu știu ce o să se întâmple cu mine, dar vreau să mă botez cât mai repede, ca să nu mor nebotezată...

Cu promisiunea că o să fac tot ce pot pentru a anunța această decizie, am închis. L-am sunat pe pastorul Marcel Asanache din Salonta, care s-a arătat foarte încântat de această perspectivă și, fiind în concediu, i-a trimis pe doi frați prezbiteri la domiciliul acestei femei unde îi aștepta o surpriză. O vecină, care era prietena ei, care copilărise în Biserica Baptistă, și împreună cu care sora Teodora privea întotdeauna emisiunea TV produsă în studiourile Speranța TV, „Viața la superlativ”, voia să fie botezată și ea. Dintr-o întâmplare fericită, urma să fiu chiar în Sabatul următor la Oradea, fiind invitat în duminica din 22 august la o nuntă la Beiuș. Le-am vizitat pe aceste femei, care s-au arătat foarte fericite și, mai mult, soțul sorei Teodora a spus: „Și eu mă voi boteza, dar nu chiar acum, dar și eu mă uit la emisiune și voi face acest pas.” La cele două candidate s-a mai adăugat încă o soră de 80 de ani, care toată viața a așteptat acest moment și ni s-a părut nimerit Duhului Sfânt și nouă să avem un eveniment de botez pe 21 august în Biserica din Salonta, de altfel neîncăpătoare. Îi mulțumesc pastorului Marcel Asanache pentru sprijin și comitetului bisericii pentru

deschidere... După acest Sabat superb, toate cele trei surori continuă să fie învățate pe noua cale pe care au pornit, spre bucuria lor și a fraților... Sora Teodora încă se simte bine... Parcă mai bine după botez. Sper să nu uităm să ne rugăm pentru sănătatea ei și pentru împlinirea dorinței soțului ei de a se boteza.

Acestea sunt marile speranțe ale Speranței TV. Nu ezitați să sperați împreună cu noi și, prin credință, să vedem sufletele câștigate pentru Domnul în ziua veșniciei...

Cornel Dărvășan,
pastor, realizator emisiuni,
Speranța TV

Când se dă startul unei vieți bine trăite?
În ce fel se oțelește un caracter care
te duce dincolo de reușita de moment?
Cum să transformi criza prezentă într-un
punct de plecare pentru o nouă aventură
a credinței, a curajului, a iubirii?

În fiecare **sâmbătă, la ora 18**, Adrian Bocăneanu
discută cu personalități din lumea întreagă despre viața
lor și îi provoacă pe invitați să vă împărtășească tot ce
au aflat mai bun în specialitatea lor. Fiecare emisiune este
destinată să devină un punct de plecare pentru cursa vieții.
SperantaTV - pasiune pentru viață!

PUNCTUL DE PLECARÉ

În fiecare **sâmbătă, la ora 18**,
reluare **marti, la ora 14**.

speranțatv
www.sperantatv.ro

Speranța online

Odată cu dezvoltarea tehnologiei informației, radio Vocea Speranței și Speranța TV ajung acum, prin intermediul internetului, în lumea întreagă, la persoanele ce caută un conținut de calitate. Iată, în continuare, câteva dintre declarațiile celor care ne-au descoperit în mediul virtual.

„De aproape doi ani locuiesc în Antigua, o mică insulă în arhipieleagul Caraibelor. Obişnuiam să ascult radio Vocea Speranței când eram acasă și era o adevărată binecuvântare pentru sufletul meu. Aseară, căutând pe internet, am descoperit că vă pot asculta 24 de ore pe zi. Vă rog să primiți mulțumirile mele pentru tot ceea ce faceți!” – Cristian Lungu, prin e-mail

„Mie îmi place radio Vocea Speranței, mai ales muzica. E sublimă!” – Simona (crestin3d.net/forum)

„Vă mulțumesc pentru emisiunile dvs.! Programele dvs. mă ajută să îmi găsesc echilibrul și pacea. Când sunt în afara Bucureștiului ascult Vocea Speranței prin internet. Faceți atât de mult bine în viețile oamenilor!” – Andreea Rabie, prin e-mail

„Altă recomandare pentru cei care urmăresc linkurile de pe blogul meu: Speranța TV, care este un post de televiziune creștin. Urmăriți și mai vorbim!” (rpo.weblog.ro)

„În extrem de scurtă vreme, Speranța TV s-a maturizat și, învățând din propriile greșeli, atacă cu profesionalism o gamă largă de programe. [...] Personal, cred că Speranța TV este acum o binecuvântare atât pentru lucrarea din România, cât și din diaspora. Trebuie să fie sprijinită și, cu siguranță, Dumnezeu o va susține, pentru că ceasul ultimei bătălii se apropie.” – Ovidiu Rădulescu (www.azsforum.org)

Loredana Dumitrașcu, responsabiă marketing, realizatoare de programe, Radio Vocea Speranței și Speranța TV

TRIBUL KIAI,

oamenii munților

partea a II- a

Hanna Bota, scriitoare

A fost un drum extenuant, am ajuns seara, aburea și corpul meu.

Ne opriserăm de câteva ori să ne odihnim, nu prea mult pentru că era periculos să înnoptăm pe cărările pădurii tropicale ale unui munte nu foarte înalt, dar foarte greu accesibil pe potecile-i alune-coase, printre plante care nu pot fi atinse, deoarece provoacă răni grave și durere mare. Când am ajuns, am văzut surpriza sătenilor, le părea rău de neînțelegerea datei. S-a pornit o discuție lungă despre cum au înțeles sau n-au înțeles ei data venirii mele, cum cineva le transmisese o informație greșită, cum coborâseră săptămâna trecută să ne aștepte și tot așa, discuții în cuvinte strigate, ascuțite, neînțelese de mine. Trupul meu nu mai aburea, de-acum bătea vântul și îmi era frig, eram udă și în suflet. Le-am spus că vreau să mă schimb, sigur, m-au dus la coliba în care urma să dorm, am recunoscut-o din poze. I-am recunoscut pe unii oameni din poze, dar tot ce îmi închipuisem era diferit, sosirea noastră nu semăna deloc cu ce aș fi vrut să se întâmple.

Eram îngrijorată pentru lucruri, era noapte și ploua, urma ca a doua zi dimineața să coboare, noaptea asta va trece cumva. Eram obosită și infometată. Mi-am șters părul și corpul cu un tricou, am

observat că prosopul mi-a rămas jos, m-am schimbat. Coliba mirosea puternic a fum și mucegai, se vedea afară printre bețele de bambus clădite transversal cum băteau ploaia și vântul. Păturile și salteaua pneumatică erau umede, se zărea mucegai pe pereții de bambus, sigur, nici nu aveau cum să rămână uscate, e prea umedă vremea de pe munte. M-au chemat la masă, mi-au dat, într-o farfurie, fără lingură, ceva alb și lipicios, ca două găluște într-un sos de lapte de cocos, era taro pisat, avea gust ca aluatul de pâine înainte de a se coace pâinea, se întindea la fel. Eram ca la test: mă priveau toți, îi puneau întrebări lui Yanpakar, el mânca aceeași mâncare lipicioasă fără să vadă pe fața lui vreo umbră de neîncredere. Am încercat și eu, dar mi se învârtea în gură și nu puteam s-o înghit. Îmi era ciudă pe mine, doar mâncasem tot felul de mâncăruri până acum. Era a doua săptămână în Vanuatu. E doar taro cu lapte de cocos, îmi spuneam, ce mai, trebuie să mănânc! I-am poruncit propriului corp să se supună și să nu facă figuri, ajunge că e ploaie și frig, că oamenii aceștia trăiesc într-un loc inaccesibil și că nu ar fi cazul să-mi fie rău, fiindcă nu au cum să mă transporte de aici nici moartă, așa că am înghițit. O dată, de două ori, am înghițit de vreo

cinci ori, apoi nu am mai putut. Le-am explicat că e bun, dar sunt atât de extenuată, că nu pot nici să mănânc. Au înțeles, au râs. Apoi iar au râs, vorbeau tare și râdeau!

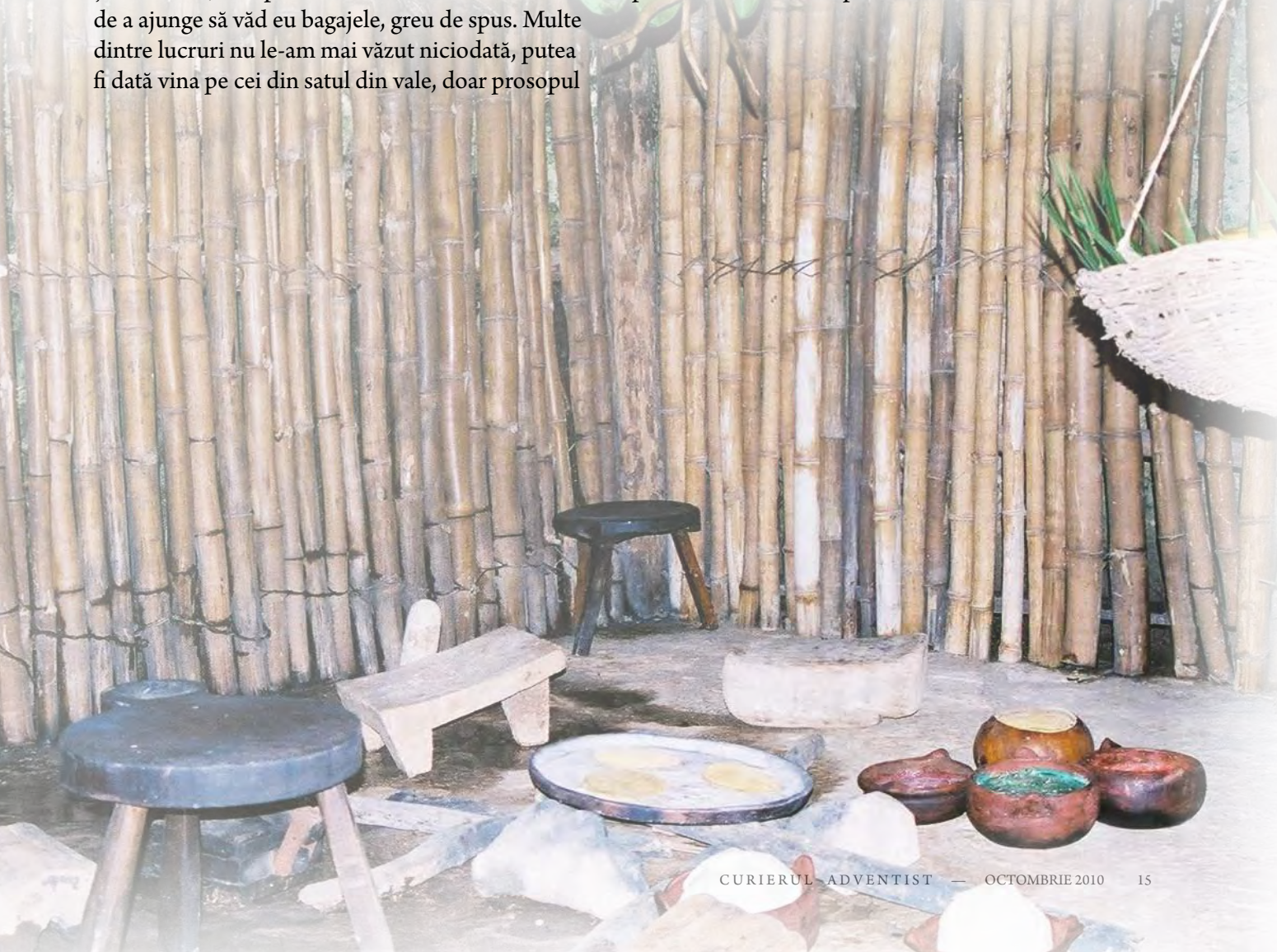
În coliba-bucătărie, de fapt o colibă foarte mare, erau trei focuri: la unul erau adunați bărbații îmbrăcați doar în sapsapele, o pânză care le acoperea zona genitală, fumau țigări din tutun autohton învelit în frunze de bandanas. La un alt foc, mai în umbră, privindu-mă suspicios, nu foarte prietenoase, femeile găteau ceva, iar un alt foc fumega în aburi acoperit fiind cu frunze uriașe. Acolo, femeile puseseră laplap și rădăcini de taro ca să se coacă în pietrele înfierbântate în foc. Vorbeau toți mult, mă priveau și se codeau să-mi pună întrebări. Yanpakar nu traducea decât dacă îl întrebam ceva în mod expres. El vorbea continuu, toți vorbeau, eu nu înțelegeam. Pe insula Tanna, ghidul L. fusese mult mai atent ca să îmi traducă. Acolo îmi traducea tot timpul tot ce se vorbea, a fost foarte instructiv pentru mine. Aici urma să observ mai mult decât să comunic. Yanpakar era mult prea puțin preocupat de mine, avea el discuțiile lui. Era cunoscut de ei, pentru că fusese omul numărul unu care ajutase la proiectul Societății Pilgrim pentru aducerea apei în sat. Fusese cea mai minunată întâmplare din viața satului:

să nu mai care apa din râu, din vale, la distanță de o oră de mers pe povârnișuri, ci s-o aibă aici, în sat, trasă cu țevi de plastic, având atașat un robinet la capăt. Șapte sate au acum apă de la țeava aceasta. Yanpakar era și el un fel de binefăcător, iar cei care ajungeau în sat prin această Societate, erau oaspeții speciali ai satului – iată de ce putusem și eu să locuiesc în mijlocul lor o vreme. Dar în acest statut de bine-venit nu era cuprinsă și traducerea discuțiilor, urma să fiu cu ochii în patru pentru a le descoperi, de una singură, stilul de viață, urma să fiu eu cea care să pună întrebările.

A doua zi, turna cu găleata. Cărarea a devenit mult mai alunecoasă, dar bărbații satului au pornit după lucruri, erau prea prețioase pentru a fi lăsate acolo încă o zi. Le-am pândit venirea toată ziua. Mi-era tot mai greu să mănânc mâncarea lor, aveam nevoie măcar pentru completare de ceea ce cumpărasem. Însă nu am mai revăzut nimic din ceea ce pregătisem; erau acolo sacii cu făină și orez, sacii cu haine, trusa medicală, macetele și multe altele, dar bagajul cu mâncarea mea nu a mai apărut. Nimeni nu sufla o vorbă, fusese sau nu acolo când au coborât, au împărțit-o între ei, a dispărut în vreo bucătărie înainte de a ajunge să văd eu bagajele, greu de spus. Multe dintre lucruri nu le-am mai văzut niciodată, putea fi dată vina pe cei din satul din vale, doar prosopul

meu mare, roz, era purtat cu mândrie de unul dintre bărbații satului ca pelerină când se făcea răcoare, tare le mai plăcea să poarte prosoape cât mai strident colorate, ca pelerine puse pe un umăr, transversal peste piept. Se mânca zilnic taro cu ceva frunze fierte sau frunze cu taro fiert. Ei mai completeau meniul cu câte o șopârlă, câte o insectă ciudată, cu lilieci prinși în peștera de pe partea cealaltă a muntelui.

Una dintre marile încercări ale acelor zile a fost să rezist cu mâncarea lor, fără să pot completa cu nimic. Mi-am împărțit cele cinci chifle, ca să îmi ajungă o săptămână pentru momentele critice, erau delicatesa zilei, ultimele bucățele le-am mâncat ștergând florile de mucegai albicios de pe margini. Erau gustoase ca niciodată, iar ultima zi, după ce coborâsem de pe munte, când mi-am luat în sfârșit pantalonii, am mutat cureaua cu două orificii mai strâns, slăbisem serios, nu doar din cauza alimentației, contribuise și mișcarea de la un sat la altul, cu trasee foarte dure, apoi răcisem din cauza umezelii și tușeam ca și ei – majoritatea aveau TBC –, slăbisem, dar eram bucurată că trăisem zece zile printre kiai chiar fără nicio susținere occidentală, dar cu un bagaj de experiențe pentru suflet care mă puteau hrăni luni de zile.

EXPLORATOR...

până la capăt

Cristina Neagu, asistenta directorului
Programului de Exploratori, Uniunea Română

La început a fost un explorator care a început să viseze. Să viseze la o grupă de copii alături de care să crească și să-i ajute să-L descopere pe Dumnezeu într-un mod nou. Să viseze la o excursie cu ei în natură, la proiecte pentru alți copii, la o tabără în care să-i unească mai mult, la programe în comunitatea locală, pentru ca și alții să afle cât de minunat este să fii explorator, la o uniformă, la o întâlnire cu exploratorii din întreaga țară.

Perioada 21-25 iulie 2010 și Coșna (jud. Suceava) sunt două dintre reperatele care vor rămâne consemnate nu doar în istoria exploratorilor din România, ci și în mintea celor 910 participanți la prima Camporee Națională. Mesajul și programul taberei au fost centrate pe istoria vieții lui Caleb, unul dintre cei doi supraviețuitori ai periplului de 40 de ani în pustie ai poporului Israel. Fiecare zi a avut la bază un anumit eveniment din viața eroului biblic, prezent nu întotdeauna cu numele, dar sigur cu atitudinea și credința lui. Trecerea Mării Roșii și așezarea taberei au corespuns cu sosirea participanților din toate cele șase

Conferințe prezente (Banat, Moldova, Muntenia, Oltenia, Transilvania de Nord și Transilvania de Sud), montarea corturilor și pregătirea pentru momentul așteptat de câteva luni: ceremonia de deschidere. Exploratorii îmbrăcați în uniformă, (cămașă albă și pantaloni /fustă neagră, cravata de explorator și diagonală) fanfara formată din exploratorii din Ocnița, momentul de marș și paradă organizată de elevii Școlii Liderilor din cadrul Conferinței Transilvania de Sud, care a corespuns cu predarea steagului camporeei, mesajul spiritual prezentat de pastorul Ioan Câmpian Tătar, secretarul Uniunii Române, au fost doar câteva dintre elementele importante ale acestui punct din program.

Ziua trimiterii iscoadelor a fost o zi plină în Camporeea exploratorilor. Douăzeci și patru de ateliere desfășurate simultan în cadrul cărora participanții au avut ocazia de a învăța o parte dintre lucrurile pe care ar trebui să le știe o iscoadă: procurarea apei în sălbăticie, coacerea pâinii, noțiuni de camuflaj, facerea frânghiei, astronomie, construirea unui cadran solar sau a unui cort, dar au avut și posibilitatea de a realiza diferite obiecte din materiale folosite mai mult sau mai puțin în...

Canaan: decorațiuni din pietre, construcții din bețe de chibrit, modelaj din lut, pielărie, decorațiuni din legume sau din semințe și lista ar mai putea continua. Când nu erau la ateliere, cluburile de exploratori puteau participa la traseul de verificare a cunoștințelor dobândite în cadrul întâlnirilor explo sau la proiectul ecologic, ce a constat în curățarea albiei râului care traversează localitatea Coșna. Activitatea unei iscoade nu se încheie niciodată.

Atingerea vârfului Oușorului de către o mare parte dintre cei prezenți, în cadrul drumeției realizate în cea de a treia zi de camporee, a corespuns cu episodul biblic al trecerii Iordanului și pregătirea pentru marea cucerire după cei 40 de ani de așteptare.

Poate că unul dintre momentele pe care le-a așteptat cel mai mult Caleb a fost cucerirea Hebronului. Poate la fel de mult cât a așteptat un explorator să fie botezat în tabără, alături de prietenii săi, să își primească cravata sau insigna, simbolizând obținerea unei noi calificări, moment ce a avut loc sâmbătă dimineața. Studiul biblic despre uriașii din viețile fiecăruia dintre noi care pot fi dărâmați, prezentat de Daniel Chirileanu, directorul Departamentului Tineret al Uniunii Române, mesajul spiritual despre visurile care trebuie urmărite până la capăt, susținut de pastorul Teodor Huțanu, președintele Uniunii Române, au creat cadrul potrivit pentru ceremonia botezului celor 8 exploratori, dar și a investiturii celor peste 200 de copii.

Răspunsul la o întrebare poate reprezenta și ea o formă de cucerire. După-amiaza zilei de sâmbătă a fost

o după-amiază a cuceririi Canaanului, exploratorii fiind provocați să răspundă la o serie de întrebări atent meșteșugite pentru a-și verifica cunoștințele biblice legate de viața lui Caleb, și nu numai. O altă formă de cucerire ar fi înfrângerea emoțiilor. Astfel „au cucerit” Canaanul exploratorii care au participat la Festivalul organizat în ultima seară de camporee, prezentând creațiile lor din diferite domenii în fața prietenilor pe care și i-au făcut pe parcursul întregii perioade.

Spre sfârșitul vieții, Caleb a lansat provocarea cuceririi unei cetăți de pe teritoriul trasat lui, promițând ca răsplată căsătoria cu fiica sa. Otniel a acceptat provocarea și a cucerit cetatea. Exploratorilor prezenți li s-a dat, la încheierea camporeei, desfășurată în același mod ceremonial, cu participarea de această dată a unui grup de instructori din Conferința Banat, însărcinarea de a-și duce misiunea până la capăt, cucerind tot ceea ce Dumnezeu le pune înaintea: un caracter deosebit, un cer, prieteni.

Provocarea a fost lansată de pastorul Eduard Călugăru, trezorerierul Uniunii Române.

Camporeea, organizată de echipele Departamentului Tineret din cadrul celor șase Conferințe ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, nu ar fi fost completă fără seminările de istorie a exploratorilor din România, prezentate de pastorul Ion Buciuman, director al Departamentului Tineret al Uniunii Române în perioada 1990-2000, și Cristian Modan, director al Departamentului Tineret al Uniunii Române în perioada 2000-2009, fără prezența lui Gary Johnson, liderul de exploratori considerat deja de-al casei prin prezența sa, vară de vară, în taberele în care vine mereu să predea cu aceeași bucurie și același profesionalism, fără muzeul cu fotografii, uniforme și steaguri din primele tabere, fără întâlnirile de seară cu multe cântece, jocuri și mesaje spirituale prezentate de directorii Departamentului Tineret din cadrul Conferințelor, fără careul de fiecare dimineață în cadrul căruia oriunde te-ai fi uitat se vedeau

numai exploratori.

Camporeea „Caleb”, 910 participanți, a fost gata de închidere la orele 10:00, duminică, 25 iulie 2010. Exploratorii au rămas gata oricând să meargă „Până la capăt”, așa cum spunea și motto-ul evenimentului, pentru a cucerii tot ce a mai rămas de cucerit.

Dumnezeu pe înțelesul copiilor

Cristina Ișvan, redactor-șef de presă

Psihologia modernă și-a pus întrebarea în ce măsură este bine sau rău ca cei mici să creadă că Dumnezeu este o forță atotputernică în mâna căruia stă viața noastră. Un studiu prezentat de antropologii belgieni arată că teama de supra-natural și, mai ales, de Dumnezeul atotputernic poate crește cu 100% riscul de suicid pentru 60% dintre copiii cu un fond depresiv nativ.¹ Cum este posibil așa ceva? Cum a ajuns Dumnezeu să fie un motiv de spaimă și disperare pentru cei mai sensibili dintre copii? Dacă așa stau lucrurile, în ce măsură mai răspunde religia nevoii de siguranță și încredere a omului?

Îngrozește-te de Dumnezeu?

Psihologii și teologii au o explicație: cu siguranță Dumnezeu este prezentat în mod greșit, ca o forță care are puterea de a face ce dorește cu viața omului, dispunând necondiționat de autoritatea Sa supremă. Această informație poate fi extrem de nocivă, mai ales că un copil apatic, timid și chiar fricos va crede că Dumnezeul atotputernic nu-l are în pază, ci-l pedepsește pentru ceva anume. În subconștient, cel care se teme astfel de Dumnezeu va încerca să evadeze, să se sustragă furiei Atotputernicului și să se sinucidă. Și chiar dacă nu ajunge la asemenea gesturi extreme, ne întrebăm totuși ce gândește un copil, ce simte și la ce acțiuni îl determină conștientizarea existenței Lui Dumnezeu? Dincolo de imaginea deformată a unui bătrânel care stă pe un tron în ceruri, înconjurat de îngeri care cântă și de sfinți care I se închină, cea mai mare deformare a imaginii lui Dumnezeu este cea din mintea și mai ales cea din viața oamenilor, în general, și a copiilor, în particular. Așadar, se pune întrebarea: Cum să Îl prezentăm pe Dumnezeu unui copil?

Dumnezeu este dragoste

Dragostea lui Dumnezeu, grija Sa, blândețea și dorința de a-i fi alături și de a-i feri de rău – acestea sunt primele noțiuni pe care cel mic trebuie să le afle. Dacă, de la o vârstă fragedă, copilul este amenințat de părinți și speriat „că, dacă nu este cuminte, Isus se supără pe el” sau, mai grav, „că îl arde în foc”, copilul va percepe Divinitatea ca pe o forță distrugătoare și greu de mulțumit. În niciun caz teama nu-l va împinge la ascultare și nici nu va dobândi, așa cum ar fi firesc, o creștere treptată în cunoștință și acceptare a lui Dumnezeu. Din contră, povestirile biblice care Îl prezintă cel mai simplu pe Dumnezeu trebuie să-i inspire copilului siguranță. Numai simțământul prezenței Lui Dumnezeu poate alunga teama care ar face ca viața copilului timid să fie o povară. El trebuie să-și fixeze în memorie făgăduința: „Îngerul Domnului tabără în jurul celor ce se tem de El și-i scapă din primejdie” (Psalmii 34:7).² Copilului să i se citească mai întâi întâmplările despre Daniel în groapa cu lei, Petru în temniță, ucenicii pe mare, în furtună, toate acele momente în care Dumnezeu manifestă grijă și dragoste. Copilul are nevoie de o imagine foarte blândă a lui Dumnezeu și în niciun caz de a i se vorbi de pedepsele Lui. Începând cu vârsta de 7 ani, pe lângă toate informațiile de ordin emoțional, unui copil i se pot da și argumente raționale, ancorate în concret. Lipsa înțelegerii concrete, raționale, asociată cu predispoziția pentru mistic și magic pot crea un teren favorabil apariției unor idei greșite ce pot duce la adevărate traume, nu numai la copiii mai sensibili, ci și la cei perfect normali.

Biblia atractivă?

Așadar, pentru a-i asigura copilului o înțelegere corectă a lui Dumnezeu este nevoie de un timp special

pus de-o parte în cadrul familiei. A-L cunoaște pe Dumnezeu înseamnă a-L descoperi, în primul rând, din paginile Scripturii. Acest lucru este cu atât mai dificil, cu cât studiul Bibliei se află într-o competiție cu ritmul vieții care impune o altă gamă de surse de informare și de petrecere a timpului. Televizorul, jocurile pe calculator sau activitățile extrașcolare epuizante și uneori inutile concurează cu timpul dedicat citirii Bibliei. Comparând producțiile de milioane de dolari, în care tehnica și procesarea computerizată sunt atuul principal, cu foile simple ale Scripturii, cele din urmă sunt indubitabil insignifiante și neatrăgătoare. De aceea, părinții sunt provocați să găsească cele mai atractive metode prin care să facă din studiul Bibliei o activitate plăcută și utilă. Prezentarea lui Dumnezeu prin intermediul povestirilor din Sfânta Scriptură trebuie să se realizeze într-o manieră creativă, dinamică și interactivă. Copiii au nevoie să atingă și să manevreze lucrurile, să se miște, să intre în rolurile personajelor din Biblie, să deseneze, să modeleze. Metoda „fii cuminte, stai nemișcat și ascultă” nu funcționează. Profesorii trebuie să-i conducă pe copii să înțeleagă de ce le este de folos să urmeze calea lui Dumnezeu în viața de zi cu zi, să înțeleagă că este spre binele lor, acum și întotdeauna.³

Puterea exemplului

Ce-ar fi dacă nu doar i-am învăța pe copii din Sfânta Scriptură, ci i-am ajuta să și experimenteze învățăturile primite și, mai mult decât atât, le-am oferi un exemplu? Așadar, un alt aspect extrem de important atunci când este luată în discuție percepția copiilor despre Dumnezeu este acela al exemplului părinților. Puterea exemplului în viața de familie este, cu certitudine, un factor decisiv în asimilarea unei imagini despre Divinitate. Copiii care trăiesc în familii religioase practice au o mai bună imagine despre Dumnezeu și chiar de sine. Aceasta este concluzia unui studiu care

a încercat să dovedească relația dintre religie și comportamentul copiilor.⁴ Cercetătorii au arătat că acei copii ai căror părinți merg în mod frecvent la biserică și ai căror părinți îi implică în discuții religioase dau dovadă de mai mult control de sine, o mai bună capacitate de a se descurca din punct de vedere social, precum și mai multă dedicație procesului academic, comparativ cu ceilalți copii care au părinți nereligioși. Câteva argumente în acest sens ar putea fi: – apartenența la o comunitate religioasă conferă suport social și moral atât pentru părinți, cât și pentru copii; – normele și valorile religioase promovează mesaje care întăresc familia, îndeamnă la dragoste și sprijin reciproc; – credința creștină învață că a fi părinte este un lucru sacru, impunând astfel onoare, dar și responsabilitate. Sociologul Bradford Wilcox, de la Universitatea din Virginia, pune punctual pe „i” în discuția referitoare la rolul pe care îl au părinții în educarea religioasă a copiilor. El spune că „a-i duce pe copii în cer (în engl. *heaven*) este mai important decât a-i duce la Harvard”.⁵ Aceeași idee se regăsește și în învățătura bisericii tradiționale din țara noastră: „Ca părinte, când educi un copil nu este suficient doar să-i spui, ci trebuie să faci împreună cu el, să fii un exemplu personal și viu. Să ingenunchezi împreună cu el la rugăciune, să-l iei de mână și să mergi la biserică, să te ferești a spune orice

cuvânt rău, a face orice gest necontrolat, pentru că el te copiază întocmai.”⁶

De mic, în fiecare zi cu Dumnezeu

Educația religioasă a copiilor, atât cea „spusă”, cât și cea trăită, trebuie să înceapă din primele zile. Încă de la naștere, copilul este într-un continuu proces de dezvoltare și învățare, așa că nu trebuie pusă o limită de la care trebuie să înceapă educația religioasă. Înțeleptul Solomon spunea: „Învață pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze și, când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea” (Proverbe 22:6). Psihologii spun că perioada întrebărilor este deosebit de favorabilă pentru a pune temelia educației spirituale. Când copilul pune întrebări, este un bun prilej de a-i vorbi despre Dumnezeu. Părinții pot oferi răspunsuri la cele mai banale întrebări, prezentând argumente în favoarea existenței lui Dumnezeu. Când copilul întreabă ce este cerul, nu este suficient să-i spui doar că este atmosfera sau norii, sau locul de unde cade ploaia sau zăpada, ci să-i mai spui că este locul unde se află Dumnezeu. Când întreabă despre ploaie, mare sau vapoare, este un moment bun să i se spună despre potop. Și exemplele pot continua. Și încă un aspect. În educația religioasă a copiilor nu trebuie să fie întreruperi. Nu este suficient să i se vorbească copilului despre Dumnezeu o dată

pe săptămână, eventual la biserică, ci în fiecare zi, în fiecare aspect al vieții. Iată ce este scris în Biblie: „Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula. Să le legi ca un semn de aducere-aminte la mâini și să-ți fie ca niște fruntarii între ochi. Să le scrii pe ușorii casei tale și pe porțile tale”. (Deuteronom 6:6-9)

Bibliografie:

1. Informație preluată din revista *Felicia*, mai 2007.
2. Ellen White, *Îndrumarea copilului*.
3. Donna Habernicht, Larry Burton, *Credința pe înțelesul copiilor*.
4. Studiu realizat de sociologul John Bartkowski, Universitatea Mississippi; informație preluată de pe FOXNews.
5. Universitatea Harvard, una dintre cele mai prestigioase din Statele Unite.
6. www.sfaturiortodoxe.ro

Alegerea partenerului pentru căsătorie

partea I

Romulus Chelbegean, doctor în consiliere

De la Domnul vine lucrul acesta. Noi nu-ți putem spune nici rău, nici bine. (Geneza 24:50)

Unul dintre cele mai controversate și covârșitoare concepte în creștinism este cunoașterea voii lui Dumnezeu. În timp ce unii îl aplică la modul foarte larg, alții îl folosesc în mod curent în alegerile cotidiene mundane. Cei din prima categorie au de partea lor citate din Scriptură, de tipul: voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră (1 Tes. 4:3), să vă înnoiți în duhul minții voastre (Romani 12:2) și/sau decizia Duhului Sfânt și a duhului nostru (Fapte 15:8; Romani 8:16). Cei din a doua categorie se bazează pe episoade de tipul semnelor puse

Oricum am pune problema, în final, în lumina veșniciei, rămânem cu două dileme: (1) Este dreptul de a alege numai o calitate divină sau avem și obligația de a-l exercita? Și, (2) în ultimă instanță, cine e responsabil pentru alegerile „mele”: eu sau Dumnezeu? Dacă le cumulăm, ajungem la axioma simplă: libertatea (morală) implică responsabilitate (morală). Pe de o parte, există domenii în care nici măcar nu suntem consultați (a veni sau nu la existență, dreptul copilului de a-și alege singur părinții, meta-contextul cosmic în care ne naștem: creația, căderea în păcat a cuplului primordial, marea luptă dintre Hristos și Satana, actul Golgotei și promisiunea restaurării finale a Edenului inițial sau

aleagă pentru mine). Unii au găsit soluția acestui „conflict de voințe” în „suprapunerea voințelor”, citând versetul 8 din psalmul mesianic 40: „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule!”, pasaj care face referire directă la atitudinea Domnului Hristos în Grădina Ghetsimani.

Am fi tentați să credem că toți oamenii de pe glob sunt confrunțați în viață cu cele trei mari alegeri menționate mai sus. Poate vom fi surprinși să descoperim că acest mod de a gândi și acționa e caracteristic numai civilizației occidentale și că, probabil, mai mult de jumătate din populația planetei – cea din culturile orientale și/sau mai puțin civilizate – se naște într-o anumite religie (unica existentă în locul acela), moștenește meseria (preia automat rolul sau învață prin ucenicie exact modul de viață al) părintelui de același sex și se simte „la ea acasă” cu ideea căsătoriilor aranjate.

Am putea spune că esticii trăiesc mai mult după literă, conform Vechiului Testament, iar vesticii, mai mult după spirit, conform Noului Testament. Oricum, ideea de bază rămâne: culturile nu sunt creația lui Dumnezeu, ci a omului; însă Dumnezeu se adaptează cultural. Toate culturile se nasc din gândirea comună, pe baza experienței timpului – întotdeauna limitată istoric – evoluează, mor sau trec prin schimbări dramatice datorită impactului informațional adus de alte culturi. Nu există cultură în formă pură. Toate culturile sunt un produs colectiv amalgamat de-a lungul istoriei. Mai mult, nicio cultură nu e mai rea sau mai bună decât alta. Toate conțin un amestec de bine și rău. Dar, destul cu teoria culturilor, biblice sau nu. Să trecem la partea practică. Pentru aceasta, vă invităm să urmăriți continuarea în numărul viitor!

Va urma

de Ghedeon (Judecători 6), Urim și Tumim (Exodul 28), și/sau: „Haidem să mergem la văzător!” (1 Samuel 9:9). Cei dintâi cred într-o religie relațională – Hristos în voi – și în conceptul de dezvoltare și maturizare în credință – „ci creșteți în harul și în cunoștința Domnului Isus Hristos” (2 Petru 3:18) – și folosirea liberului arbitru sub conducerea Duhului Sfânt sau educarea conștiinței, cei de pe urmă cred că preștiința lui Dumnezeu implică predestinație, călăuzire pas cu pas, iau în mod literal expresia „până și perii din cap vă sunt numărați” (Matei 10:30) și consideră natura umană mult prea coruptă pentru a fi capabilă de orice lucru bun.

chiar contextual cultural-istoric în care suntem plasați).

Pe de altă parte, alte decizii cu consecințe majore pe plan personal sunt, practic, de neevitat. Aici se include triunghiul bermudian: alegerea religiei, a profesiei și a partenerului de viață. Și aici se pune, de fapt, problema dacă (1) să aleg eu, ca agent moral liber creat după chipul unui Dumnezeu pe care vreau să-L onorez, sau (2) să-L „las” pe Dumnezeu să aleagă pentru mine (ceea ce oricum presupune exercitarea și demonstrarea superiorității mele morale fie prin faptul că aleg să nu aleg, fie prin faptul că eu – și nu altcineva – Îl aleg pe El care să

„CA SĂ FIȚI MĂRTURIE!...”

Titu Ghejan, pastor, președinte al AFDMC

„Ca martori ai lui Hristos, trebuie să spunem ce știm, ce am văzut, ce am auzit și am simțit... Aceasta e mărturisirea pe care o cere Domnul și din lipsa căreia lumea piere.” (Hristos, Lumina lumii, p. 340)

În Sabatul din 4 septembrie a.c. a avut loc cea de-a XVIII - a întâlnire anuală a membrilor Asociației Foștilor Deținuți pentru Motive de Conștiință. Membrii prezenți, au mărturisit, în cele trei biserici adventiste din Craiova, experiențele deosebite pe care le-au trăit în detenție de-a lungul perioadei comuniste, când au fost confrunțați cu ideologia ateistă și cu porunci omenești care veneau în conflict cu poruncile lui Dumnezeu.

Pentru hotărârea lor de a asculta de Dumnezeu, au primit condamnări grele la unu, patru, zece sau douăzeci și cinci de ani de munci grele la Cana-lul Dunăre-Marea Neagră, în Bărăgan, pe diferite șantiere sau în beciurile și izolatoarele severe ale temnițelor, în lanțuri grele și cătușe groaznice, în frig și foamete, prin bătăi și schingiui, care semănau cu cele din Evul Mediu!

Și toate acestea au fost povestite cu demnitate, fără compătimire de sine, cu sentimente de mulțumire și recunoștință față de puterea și iubirea lui Dumnezeu, care i-a susținut prin astfel de persecuții:

Rugăciunea foștilor deținuți adventiști

„Doamne, Îți mulțumim că ne-ai scăpat din pușcăriile comuniste. Scapă-ne, Te rugăm, și din închisoarea păcatului. Scapă-ne din temnița celui rău, din pușcăria nelegiurii, a obiceiurilor rele, a oricărui păcat.
Ajută-ne să fim liberi în Tine și să rămânem pururea liberi împreună cu Tine!
Te rugăm, Tatăl nostru ceresc, să ne faci în stare să păstrăm vii în mintea noastră învățăturile pe care le-am primit de la Tine, în încercările grele prin care ne-ai trecut, și să-Ți fim în continuare credincioși, toată viața noastră!
Te rugăm, Părinte, să ne ajuți să spunem nu ce am făcut noi pentru Tine, ci ceea ce ai făcut Tu pentru noi! Doar Numele Tău fie slăvit! Și noi, împreună cu cei care aud mărturia noastră, să fim încurajați să luptăm pentru credința adevărată și să nu fim înfricoșați de nimeni și de nimic în ascultarea noastră de Legea Ta minunată!
În Numele Mântuitorului nostru scump și prin Duhul Sfânt, Te rugăm acestea, Tatăl nostru ceresc. Îți mulțumim și ne închinăm înaintea Ta!
Căci ale Tale sunt puterea și slava pentru veșnicie!

Amin!

„Am fost uimit de cât de mult poate suporta omul atunci când este sub protecția Cerului!”

„Au fost zile când credeam că îmi voi încheia viața în acele condiții de exterminare fizică și psihică. Dar iarăși Domnul îmi dădea și speranță, și izbăvire! Și astfel eram încurajat mereu să rabd, să sufăr, să iert și să-L slujesc pe Dumnezeu mai departe, oricât de teribilă era suferința pentru Numele Lui.”

„Nu am trăit în libertate nici înainte,

nici după pușcărie o așa dulce părtășie cu Domnul Isus cum am avut-o în suferință, în zilele cele mai grele din închisoare.”

„«Domnul este foarte aproape de cei care suferă pentru Cuvântul Său!» Am simțit în adâncul sufletului împlinirea acestei făgăduințe, nespus de prețioasă, când treceam prin valea morții!”

„Au fost ocazii deosebite de mărturisire a adevărului în fața mai-marilor acelor vremuri din armată, închisoare, securitate, ca și față de colegii de suferință... Cred că adevărul semănat în acele zile grele va aduce rod. Domnul să fie lăudat pentru aceasta!”

Următoarele întâlniri ale membrilor AFDMC vor fi pe 28 mai 2011, la Iași, și pe 3 septembrie 2011, la Cluj. Dorim ca misiunea arătată de Domnul Isus – „Ca să fiți mărturie!” – să fie bine împlinită în viețile noastre atât în timp de prigoană și suferință, cât și în timp de libertate și pace!

Statusul nutrienților la vegetarieni

partea a II - a

Dr. Constantin Dinu,
directorul Departamentului
Sănătate și Temperanță, Uni-
unea Română

Se pune întrebarea: Este o dietă vegetariană suficientă pentru a acoperi toate nevoile unui organism sănătos? Dar pentru un copil în creștere? Iată câteva elemente nutritive analizate din perspectiva dietei vegetariene.

Fierul

Fierul non-hem din plante este mai puțin biodisponibil decât fierul de tip hem. Alimentele de origine vegetală pot, de asemenea, să conțină o varietate de substanțe care pot reduce biodisponibilitatea fierului. Acestea au drept efect apariția riscului de anemie feriprivă. Totuși alimentele de origine vegetală conțin și substanțe care cresc absorbția fierului și adesea dietele vegetariene bine planificate conțin mai mult fier decât dietele omnivore. Deși biomarkerii statusului fierului sunt reduși la vegetarieni (feritina serică și saturația transferinei), absorbția fierului este invers proporțională cu concentrația feritinei serice, ea putând crește spectaculos cu 300-400% (de 3-4 ori) atunci când statusul fierului este scăzut. De aceea prevalența anemiei feriprive (feritina serică < 12 µg/L) nu este în mod necesar mai mare la vegetarieni în comparație cu omnivorii.

Unele studii sugerează faptul că lacto-ovo-vegetarienii vechi, chiar dacă au și un aport mai mare de fibre, își mențin statusul fierului la același nivel cu omnivorii. Totuși alte studii indică faptul că vegetarienii pot avea depozite mai mici de fier, chiar dacă anemia prin deficit de fier, determinată prin nivelul

hemoglobinei, nu este mai prevalentă decât printre omnivori. Deși nu s-au observat diferențe semnificative în aportul de fier, un studiu a găsit nivelurile semnificativ mai mici de hemoglobină la copiii vegetarieni față de copiii omnivori, în Anglia. Un alt studiu a descoperit niveluri mai mici de feritină serică atât la bărbații, cât și la femeile vegetariene în comparație cu omnivorii de control, deși vegetarienii au consumat semnificativ mai mult fier. Deși depozitele reduse de fier cresc riscul de deficit seric de fier, nivelurile optime de înmagazinare a fierului tisular sunt în continuare discutate, mai ales datorită dovezilor unei asocieri între nivelurile ridicate ale depozitelor de fier și sensibilitatea redusă la insulină sau boala coronariană ischemică.

Nivelurile mari de fier din dietele vegetariene bine planificate, combinate cu aportul frecvent de fructe și legume bogate în vitamina C, par să ofere protecție față de deficitul de fier care este mai probabil să fie găsit la cei cu diete vegetariene restrictive (de exemplu, dieta macrobiotică). Deficitul de fier este, de asemenea, mai prevalent în țările în curs de dezvoltare în care posibilitățile de alegere a alimentelor sunt limitate și în care alimentația se bazează pe produse cerealiere nedospite și nerafinate.

Pe de altă parte, un studiu făcut pe 14.000 de persoane a arătat că aportul crescut de fier de tip hem (din carne) crește riscul de cancer de colon prin favorizarea producerii de polipi colonici, posibili precursori ai cancerului de intestin gros. În ceea ce privește riscul de boli coronariene ischemice, un studiu făcut de Școala de Sănătate Publică de la Harvard pe 51.529 de persoane, care lucrează în domeniul medical, a arătat că, în timp ce cantitatea totală de fier nu se asociază cu un risc coronarian crescut, aportul de fier de tip hem crește acest risc de două ori, probabil și prin efectul prooxidant al fierului de tip hem asupra LDL-colesterolului.

Acidul folic

Nivelurile de foliați sunt adesea mai mari la vegetarieni decât la omnivori datorită cantităților mai mari de fructe și legume din dieta vegetarienilor. Acest lucru s-a observat chiar și la femeile vegetariene gravide. Nivelul de foliați este problematic la persoanele care au un aport redus de vitamina B₁₂ și care maschează apariția anemiei megaloblastice care, odată instalată, poate avea efecte neurologice negative ireversibile.

Va urma

„Este mai fericit să dai decât să primești”

Dumitru Palada, inginer, vicepreședinte ASI România

Există atât de multe nevoi. Există atât de multe cereri. Există atât de multe așteptări.

Cum pot decide unde și cât să dăruiesc?

Poate că au fost momente în care am fost generos, dar mi-am dat seama că, datorită dibăciei unor oameni în a-și atinge scopul, am fost manipulat într-un mod foarte subtil. Nu este nicio îndoială pentru mine că am simțit, de-a lungul anilor, binecuvântările dărnicii.

Am înțeles că adevărata dărniciu nu este un act al bunăvoinței mele, ci, atunci când dăruiesc pentru Dumnezeu, acțiunea mea devine un act de închinare.

Dar simțământul de neputință m-a urmărit mult timp. Când, unde și cât să dau?

Aș fi vrut să pun umărul în atât de multe lucruri, încât îmi dădeam seama că sunt imposibil de acoperit. Și nu mă refer la zecime. Aceasta trebuie să fie începutul dărnicii, nu sfârșitul ei.

Cel care este Cuvântul m-a învățat cât să dau: „Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui: nu cu părere de rău sau de silă, căci pe cine dă cu bucurie îl iubește Dumnezeu.” (2 Cor. 9:7)

A mai rămas o întrebare: Unde să dau? Bisericii locale, Conferinței, săracilor, pentru susținerea lucrătorilor creștini, școlilor și grădinițelor adventiste, bolnavilor, construcției de lăcașe de cult și instituții ale bisericii? Și lista nu s-a terminat. Simțământul era că în aceste locuri, și în multe altele, copiii lui Dumnezeu trebuie să se angajeze. Dar, în același timp, îmi stăruia în minte gândul că singur nu poți să faci prea multe și poți rezolva chiar foarte puțin.

Sunt gânduri și întrebări pe care fiecare creștin le experimentează. Și atunci când binecuvântările lui

Dumnezeu coboară peste noi precum ploaia, Acesta ne și spune ce să facem cu surplusul.

La început a fost SCOAR (Societatea Creștină a Oamenilor de Afaceri din România). Un grup de oameni ai lui Dumnezeu care și-au propus să-și unească eforturile în câteva direcții principale: educație, media, sănătate, misiune.

Apoi a fost și este ASI (Asociația Adventistă pentru Suport și Inițiativă), care duce ștafeta mai departe. Am experimentat din plin ce înseamnă forța unită în slujba lui Dumnezeu:

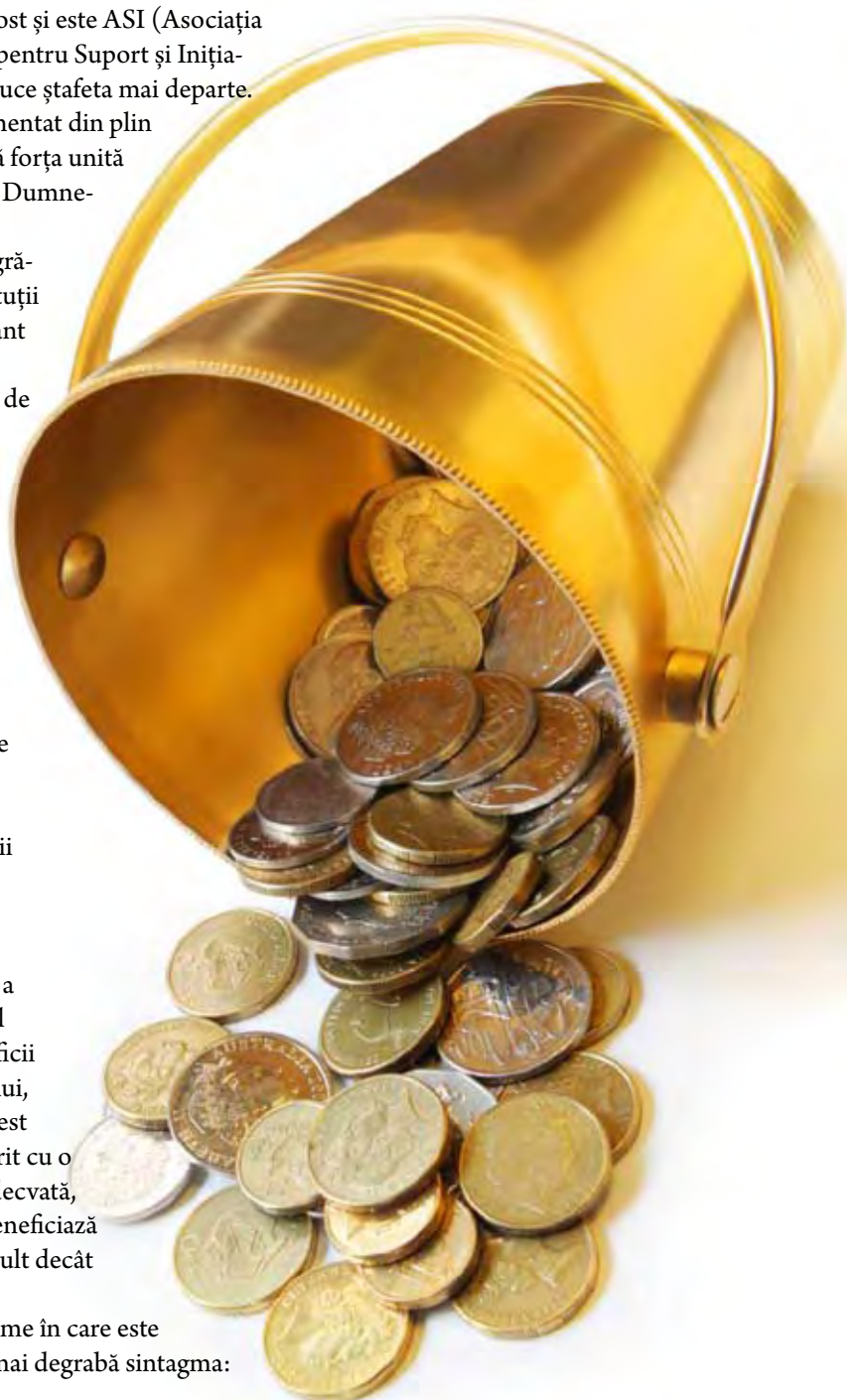
- școli, grădinițe, instituții de învățământ superior;
- centre de sănătate;
- radio, televiziune, reviste;
- Sola Scriptura, proiecte de evanghelizare;
- cămine de bătrâni, cămine pentru copiii orfani.

Dar cel mai mare experiment a fost că darul aduce beneficii destinatarului, dar, dacă acest dar este oferit cu o atitudine adecvată, dătorul beneficiază chiar mai mult decât deținătorul.

Într-o lume în care este vehiculată mai degrabă sintagma:

„Este mai fericit să primești decât să dai”, poți experimenta din plin ceea ce Isus Însuși spune: „Este mai fericit să dai decât să primești!”

Dacă ești binecuvântat de Dumnezeu, pune-L la încercare și alătură-te ASI!

Izvoare de amintiri

Virgiliu Peicu, redactor-șef, *Curierul Adventist*

În fiecare an, la sfârșitul lunii august, pastorii rezerviști și ceilalți pensionari, membri ai Casei de Pensii și Ajutoare a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și vechi slujitori ai Domnului, se întâlnesc într-o adunare de suflet la Stupini, lângă Brașov.

Așa s-a întâmplat și anul acesta. Emoția unită cu amintirea au dat culoare specifică pentru atâta istorie, experiență și înțelepciune adunate la un loc. Am fost emoționat până la lacrimi, privind speranța și măreția slujirii lui Dumnezeu în trupuri din ce în ce mai mici și mai aplecate, ca pentru rugă.

M-a bucurat zâmbetul discret și liniștit al părinților noștri spirituali, dar m-a durut văzând cum timpul, fără emoție, stinge, încetul cu încetul, „stelele”.

Și, în timp ce mă uitam pe lista celor care nu mai erau printre noi anul acesta, am auzit la ureche o șoaptă octogenară, care spunea cuvintele unui cântec de demult, cum că „stelele ce cad nu pier, ci ele doar răsar pe un alt cer”, sigur pe cerul făgăduinței lui Dumnezeu.

Dar tot ai noștri rămân, rămânând și noi ai lor și toți ai Domnului Isus. Priviți-i, căci urmele lor ne rămân în suflet!

ECOUL LA 50 DE ANI

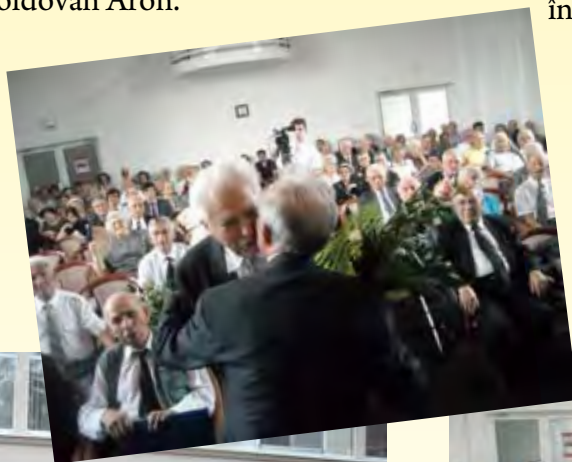
Aron Moldovan, pastor pensionar

Intâlnirea de la Stupini, Brașov, din anul 2010 (27-29 august), a „pastorilor rezerviști”, cum le place unora dintre ei să spună, a înregistrat și un eveniment interesant pentru noi, absolvenții Seminarului Teologic din România, promoția anului 1960.

Dintre cei 20 de elevi au fost prezenți 9: Bălan Constantin, Botnariuc Ioan, Blenezzy Adalbert, Dumitrescu Eugen, Mandache Teofil, Mosor Ioan, Resteașan Gheorghe, Șteblea Gheorghe și Moldovan Aron.

Doi dintre colegii noștri, Ștefănescu Constantin și Niculescu Eduard au fost răpuși prea devreme dintre noi. Alți trei aflați pe paturi de suferință, Monță Bartolomeu, Micu Samuel și Oprea Ioan, au absentat de la aniversare. Ceilalți colegi, risipiți în lumea largă, reținuți de distanțe și împrejurări, nu au putut fi alături de noi. Dumnezeu să-i aibă în pază și pe ei.

Cincizeci de ani! E mult? E puțin? Nouă ni se pare că au trecut „ca un sunet”. Astăzi, când privim înapoi, putem rezuma experiența acestei jumătăți de secol: Dumnezeu, care ne-a condus prin furtuni și zile senine, să fie lăudat!

Parteneri pentru sănătate

Viorica Avrămiea, secretara Departamentului Misiunea Femeii, Conferința Moldova

În drumul meu de la serviciu către casă, trec în fiecare zi pe lângă poarta unui mare colegiu, ce poartă numele unuia dintre domnitorii români, însă nu am intrat niciodată în clădire. Mi se părea cumva distantă, rece și de nepătruns. Sutele de elevi care intră sau ies, vegheați de ochiul vigilant al portarului în uniformă, care nu permite intrarea persoanelor neautorizate, clădirea masivă cu două etaje consti-

în legătură și i-am prezentat-o Ralucai Ropotică, coordonatoarea Departamentului Misiunea Femeii.

un proiect.

Elevii acționau cu siguranță, ca în laboratorul propriu, pregătind cu mâini experte rețetele vegetariene deja cunoscute.

Cursul festiv de absolvire, din luna mai, i-a avut ca invitați pe directoarea liceului, președintele Fundației „Dr. Luca”, profesori și reprezentanți ai presei. Trei boboci de fete, îmbrăcate în alb, au prezentat proiectul pe scurt, subliniind importanța unei alimentații vegetariene. În cuvintele de apreciere rostite, directoarea i-a îndemnat pe

tuiau pentru mine o stavilă de netrecut.

Până într-o zi caldă de septembrie, cu lumină de culoarea mării, când am mers ca să invit o doamnă profesoară de la acest colegiu la inaugurarea Centru-lui de Sănătate Podiș. Am discutat cu portarul, m-am legitimat, după care am primit indicații precise: corpul de clădire, etajul, clasa. Am găsit repede clasa și, spre marea mea uimire și bucurie, doamna profesoară a acceptat cu entuziasm invitația. O femeie volubilă, cu o mare deschidere sufletească, mi-a povestit pe drum câte ceva din viața ei, precum și interesul pentru un stil de viață sănătos, datorat, în parte, problemelor de sănătate cu care fuseseră confrunțați membri ai familiei. La Podiș a fost foarte impresionată. Mi-a spus că i-a plăcut totul, de la amplasarea clădirii la poala dealurilor, prezentări și muzică, până la meniul servit cu acea ocazie. Și în minte i-a încolțit dorința de a colabora pe teme de bucătărie vegetariană. M-am gândit repede cu cine aş putea-o pune

Au trecut câteva luni. Prin februarie ne-a sunat iar, dorind să ne întâlnească. Îndoiala mă încolțea din nou: Oare ce ar putea să ne învețe o profesoară de alimentație publică? După câte știu, toate restaurantele au în principal preparate din carne! Însă doamna profesoară nu dorea să ne învețe, ci să învețe ea de la noi. Discutând cu Raluca, au pus la punct proiectul „Inițiere în arta culinară vegetariană”, care consta în prezentarea principiilor alimentației vegetariene și, bineînțeles, în realizarea de rețete.

Mi-ar plăcea să vă pot transmite ceva din atenția și interesul elevilor îmbrăcați în halate albe, având calote specifice bucătarilor, care voiau să prindă „din prima” rețetele, ceva din zumzetul de stup ordonat cu care lucrau, aroma de pâine caldă și de wafe coapte, grija cu care ornau fiecare platou, surpriza pe care ne-au făcut-o cu sculpturi în fructe și legume și câte altele...

Când am crezut că proiectul a ajuns la sfârșit, un nou telefon și o nouă rugă-minte: Vă rugăm să ne ajutați! Avem de pregătit o masă vegetariană pentru zilele liceului și tematica este una „eco”! Intrarea pe poarta liceului devenise acum la fel de familiară ca și intrarea la serviciu. Portarul ne zâmbea cu amabilitate când îi spuneam, ca un fel de parolă: Mergem la clasa de Alimentație publică, unde avem

elevi să învețe să gătească și să trăiască după cele mai moderne tendințe ale alimentației raționale: alimentația vegetariană, și să protejeze, în felul acesta, mediul și propria sănătate.

Nimic nu ne-a umplut inima cu mai multă bucurie decât faptul că viitori lucrători în alimentația publică au acceptat, cu brațele deschise, mesajul de sănătate și bucătăria vegetariană.

Dacă vă gândiți că veți fi întâmpinați cu un refuz, poate că experiența noastră vă va pune pe gânduri. De multe ori, oamenii vor să învețe ceva de la noi și abia așteaptă să-i ajutăm. Să intrăm pe porțile care ni se deschid pentru a deveni parteneri pentru sănătate și... pentru veșnicie!

Ofertă specială

Editura „Viață și Sănătate” a pregătit o ofertă specială în data de 17 noiembrie 2010. Între orele 00,00 și 24,00, editura oferă o reducere de 30% pentru cărțile proprii. Excepție de la această promoție fac următoarele cărți, care sunt deja în ofertă: *Viața lui Iisus* – 8,5 lei, *Tragedia veacurilor* – 8 lei. De asemenea în această ofertă intră și cărțile din categoria Cartea anului: *Triumful iubirii*, *Lumea noastră, încotro?*, *Ferestre spre cer*, care vor fi la prețul de 1 leu/bucată, precum și *Calea către Hristos* – 1,1 lei.

Vă comunicăm că tot în această zi oferim o reducere de 10% pentru cărțile de *Imnuri creștine*.

Pentru a beneficia de aceste oferte, trebuie să comandați cărțile dorite în ziua de 17 noiembrie 2010, în intervalul orar amintit, folosind unul dintre următoarele numere de telefon:

Telefoane:

Romtelecom – 021.323.00.20

Romtelecom – 021.323.48.95

RDS – 031.40.11.441

RDS – 031.40.11.797

Orange – 0740.10.10.34

Vodafone – 0726.71.46.64

Fax: Romtelecom – 021.323.00.40

Site: www.viatasisanatate.ro

Email: comenzi@viatasisanatate.ro

De asemenea, comenzile se pot face la oricare alt punct de lucru al editurii din țară (depozitele editurii de la Conferințe și librăriile Sola Scriptura). O listă completă cu adresele punctelor noastre de lucru poate fi găsită pe site-ul www.viatasisanatate.ro

David Iordan /Editura
Viață și Sănătate

Convenția Națională a Departamentului Misiunea Femeii

În perioada 10-12 septembrie 2010, s-a desfășurat la Stupini, sub mottoul „Roagă-te și lucrează!”, Convenția Națională a Departamentului Misiunea Femeii, având ca subiect central – Misiunea femeii în timp de criză. Au fost prezentate soluțiile

lui Dumnezeu pentru timpul pe care îl trăim: rugăciune, studiu și lucrare misionară.

Teodora Goran / Departamentul
Misiunea Femeii

Tabără itinerantă

Sub mottoul „Testament”, în perioada de 6-11 septembrie 2010, în munții Retezat și Bucegi, a avut loc o tabără itinerantă cu schimb de experiență România-Cehia.

La această tabără au participat 43 de persoane, instructori din țară, precum și din Cehia. Liderii lor au prezentat diferite proiecte, care au succes la noi în țară, cum ar fi *Student valdenz*, *Un an pentru Hristos*, *Tabăra cu deținuți*, *TinSerV*, *Expo-Sănătate*, *Orășelul copiilor*, *Proiecte antifumat*, *Copii predicatori* și altele. Susținând aceste proiecte, putem să împlinim porunca Mântuitorului: „Paște mieluşei Mei!”

Szász-Cserei Géza / director Departament Tineret

„Copii ajută copii”

ADRA România vă invită și în acest an să participați la cea de-a treia ediție a proiectului „Copii ajută copii”. Acest proiect a atras anul trecut aproximativ 1.500 de copii din întreaga țară și își propune să sensibilizeze copii (și cu ei pe părinții și instructorii lor) cu vârsta cuprinsă între 3 și 14 ani, pentru a-i ajuta pe alți copii aflați în situații dificile. Ajutorul se va concretiza în pachete/cadouri, astfel încât sărbătorile de iarnă să fie mai frumoase pentru aceștia.

Școala „Omega” din Târgu-Mureș

Prima zi de școală la Școala „Omega” din Târgu-Mureș a fost pentru cei peste 180 de elevi o altfel de zi, diferită de celelalte deschideri festive de an școlar din anii anteriori. La deschiderea oficială a cursurilor, alături de elevi și de părinți, a participat și secretarul Conferinței

Transilvania de Sud, pastorul Szasz Erno. Școala Generală „Omega” din Târgu-Mureș este, în prezent, singura școală adventistă din România acreditată de către Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului și cuprinde toate ciclurile de învățământ obligatoriu, începând cu cel preșcolar și terminând cu cel liceal.

Președinte Fundația „Omega” / prof.
univ. dr. Leonard Azamfirei

Mulțumire

Pastorul pensionar Ioan Toma Bujor le mulțumește fraților și surorilor din comunitatea Labirint, București, care, în timpul spitalizării lui, au venit într-un număr impresionant și au donat sânge pentru salvarea vieții lui. Le mulțumește, de asemenea, tuturor acelor care îl susțin în rugăciune.

Ioan Toma Bujor

Noi grădinițe

Începutul de an educațional s-a îmbogățit cu trei grădinițe în Conferința Transilvania de Sud: la Câmpenița, Sibiu și Sighișoara. Detaliile pot fi obținute de la pastorii locali.

Szász-Cserei Géza / director Departament Tineret

Olimpiada de religie

Sâmbătă, 11 septembrie 2010, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Vatra Dornei a fost gazda unui eveniment destinat locului și rolului educației în dezvoltarea tinerei generații.

La eveniment au participat premianții Olimpiadei de Religie împreună cu pastorul Alin Apostol, directorul Departamentului Educație din Conferința Moldova. Cu această ocazie, a fost lansat proiectul „Olimpiada Cuvântului”, ce constă în participarea atât a tinerilor și copiilor, cât și a adulților la Olimpiada de Religie.

Ortansa Gabriela Danci / responsabilă Departamentul Comunicare / AARC

Anunțăm prin intermediul revistei că avem rezervată o pagină specială în care răspundem la întrebările pe care ni le adresează cititorii și consultanții revistei noastre. Dorim ca întrebările să fie pertinente și să vizeze cercetările și frământările noastre spirituale. De asemenea, întrebările să fie de interes general și să nu vizeze cazuri particulare sau să constituie atac la persoană. Ne rezervăm dreptul de a hotărî dacă răspundem public sau în particular la o anumită întrebare. Dacă se dorește ca o anumită persoană să răspundă la o întrebare, să se specifice lucrul acesta. Noi vom face tot posibilul să împlinim dorința dumneavoastră. În cazul în care nu se poate, atunci vă rugăm să acceptați intervenția noastră în măsura posibilităților. Această inițiativă are ca scop să ne ajute să fim aproape de cititorii noștri și de frământările lor spirituale. Puteți trimite întrebările pe următoarele adrese: curierul.adventist.ro sau Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae, nr. 38-38 A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190. Vă mulțumim pentru colaborare!

ÎNTREBĂRI DESPRE INSPIRAȚIA BIBLIEI (II)

Interviu cu lect. univ. drd **Florin Lăiu**

realizat de **Virgiliu Peicu**, redactor-șef, *Curierul Adventist*

V. P.: Frate Lăiu, aș dori să continuăm discuția noastră publicată în numărul din luna august al Curierului Adventist.

Fl. L.: Cu plăcere.

V. P.: Cât timp s-a scurs de la Avraam la Sinai?

F. L.: La această întrebare, avem două răspunsuri diferite. Datele pe care ni le dă Moise arată că de la Avraam până la intrarea evreilor în Egipt au trecut 215 ani¹, iar după aceea au trecut încă 430 de ani până la Exod (Ex. 12:40,41). Așadar, între rostirea făgăduinței și darea Legii s-au scurs 645 de ani. Dar Pavel spune că Legea a fost dată după 430 de ani de la făgăduința făcută lui Avraam. Cine are dreptate?

Mulți preferă afirmația lui Pavel împotriva lui Moise, așa cum Evanghelia noului legământ este văzută mai presus de Lege. Dar, dacă Pavel ar fi fost mai inspirat decât Moise, atunci ajungem la criterii subiective. Nu există grade de inspirație, așa cum nu există grade de cetățenie. Ești cetățean sau nu ești cetățean. Ești viu sau ești mort. Ești inspirat de Dumnezeu sau nu ești inspirat. Iar cronologia nu ține de inspirație, ci

de surse istorice, indiferent dacă vorbește un profet sau un istoric.

Moise a fost mai aproape de surse; la unele evenimente a fost chiar martor, în timp ce Pavel a învățat cronologie ca discipol al lui Rabbi Gamaliel cel Bătrân. Se știe că învățații evrei care au tradus Biblia în limba greacă au adăugat în Exodul 12:40 expresia „și în Canaan”, ca să sugereze că cei 430 de ani de rezidență egipteană ar fi cuprins și perioada locuirii patriarhilor în Canaan, cei 215 ani de la intrarea lui Avraam în Canaan (și în Egipt), până la intrarea lui Iacov în Egipt. Astfel, Pavel reflectă cunoștințele lui în acest caz.

V. P.: Vreți să spuneți că Pavel nu era întotdeauna inspirat?

F. L.: Eu înțeleg, din cele mai bune surse pe care le avem și chiar din asemenea exemple biblice, că inspirația Scripturii nu este altceva decât revelația unor mesaje divine, plus asistența Duhului Sfânt date autorului omenesc. Inspirația și autoritatea divină a Bibliei constau în mesajul ei nu în elementele prin care este transmis mesajul. Limbajul, și tot ce ține

de el, este absolut omenesc, la toți autorii Bibliei în aceeași măsură, în timp ce mesajul, fiecare mesaj particular, este divin inspirat, deoarece autorul a fost inspirat. Inspirația nu conferă infailibilitate sau ineranță, adică lipsa oricărei erori omenești, ci asigură integritatea mesajului.

V. P.: Care ar fi mesajul în Galateni 3:17?

F. L.: Mesajul principal este tema dominantă a epistolei, îndreptățirea prin credință. Dar tema poate conține mai multe subiecte, prin urmare mesajul (solia) poate conține mai multe mesaje secundare, egale ca importanță sau subordonate ierarhic în logica discursului. Mesajul din Galateni 3 este următorul: religia credinței în promisiunea harului divin făcută lui Avraam și urmașilor lui este superioară unei religii întemeiate pe performanțe legaliste, exterioare. În versetul 17, apostolul aduce un argument: Avraam a primit făgăduința doar prin credință și a fost socotit de Dumnezeu drept, cu mult înainte de a se pune bazele religiei evreiești, cu calendar, ritual etc. Prin urmare, religia încrederii în promisiunea divină este incomparabil

mai plăcută lui Dumnezeu decât religia ritualurilor, sărbătorilor, posturilor, ceremoniilor, decât conformarea exterioară față de reguli scrise și nescrise, oricât de mari ar fi performanțele.

Data introdusă aici de Pavel (430 de ani) nu era necesară în sine. Dacă în loc de „430 de ani”, Pavel ar fi scris „645 de ani” sau „multă vreme”, argumentul avea aceeași putere. Exactitatea datei nu adaugă nimic argumentului, mesajul rămâne același. Numărul 430 este doar o dată de importanță secundară, un element omenesc, de valoare strict retorică, pus în slujba mesajului inspirat.

V. P.: Am observat că ați contrastat zoologia lui Moise, spunând că iepurele nu rumegă și insectele nu au patru picioare...

F. L.: Să-mi fie cu iertare, avem nevoie cel puțin de simțul umorului. Dacă Aristotel a numărat opt picioare la muște, prin analogie cu păianjenul, de ce să ne mirăm că Moise le-a văzut pe toate insectele ca „târătoare-zburătoare cu patru picioare” (Lev. 11:20,21,23) sau că iepurele și hyraxul rumegă (Lev. 11:5,6; Deut. 14:7), doar pentru faptul că își mișcă buzele ca un rumegător? Suntem datori să recunoaștem că există unele imperfecțiuni în contribuția omenească a autorilor biblici. În timp ce mesajul lor este întotdeauna inspirat și cu autoritate divină, limbajul, cu tot bagajul cultural, are și imperfecțiuni ocazionale.

În loc de a confecționa explicații și „armonizări”, care sunt mai penibile decât greșeala autorului, este mai sănătos să recunoaștem realitatea, fără să ne grăbim totuși. Omul este imperfect, dar prin el a vorbit Dumnezeu. Ce a vorbit Dumnezeu? A spus Dumnezeu că iepurele rumegă și lăcusta are patru picioare? În niciun caz, acestea nu sunt revelații divine. În lucrurile care pot fi cercetate natu-

ral de oameni nu avem nevoie de descoperire divină. Dar ca să știm ce animale pot fi mâncate, în cazul că este necesar, noi nu puteam ști dacă nu se descoperează prin Moise. Indiferent dacă rumegă sau nu rumegă, iepurii nu se mănâncă. Aceasta este o parte integrantă a mesajului. Informația despre rumegare este o parte din descrierea făcută de autor: „rumegă, dar nu are copită...”. Dacă în ce privește copitele, Moise are dreptate că iepurilor le lipsesc, aceasta nu este o dovadă că în privința copitelor a fost inspirat. Aceste detalii, care vin din observații proprii sau cunoștințe culturale, nu țin de inspirație, ci de retorica autorului.

V. P.: Pare convingătoare pledoaria dumneavoastră pentru distincția dintre originea divină a mesajului profetic și originea omenească a limbajului lui și a elementelor implicite. Spuneți că Ellen White a avut, într-adevăr, această înțelegere?

F. L.: Din fericire, da. Și cred că am fi fost mai avansați în înțelegerea Cuvântului, dacă am fi fost preocupați de mărturia aceasta. Ea s-a publicat în anii 1957 (*Comentariul biblic a.z.ș.* 7:945) și în 1958 (*Selected Messages* 1:20-22). Dar aceste scrieri postume redau, de fapt, *Manuscrisul* 24 din 1886 și *Scrisoarea* 121 din 1901. Iată câteva afirmații din acest material inspirat. Ellen White știa mai bine cum este inspirația, deoarece făcea parte din experiența ei:

„Biblia nu ne-a fost dată într-un limbaj magnific, supra-omenesc. După cum Iisus a luat natură umană, pentru a ajunge la om acolo unde se află, tot așa și Biblia a trebuit să fie exprimată în limbajul oamenilor, și tot ce este omenesc este imperfect. Diferite sensuri sunt exprimate

prin același cuvânt; nu există un cuvânt pentru fiecare idee distinctă. Biblia ne-a fost dată pentru scopuri practice.

În consecință, tot ce este omenesc este imperfect, să nu căutăm perfecțiunea, exactitatea și cunoștințe științifice moderne în Scripturi, deoarece acestea nu au fost date cu scopul de teoretizare perfectă, de speculație și sistematizare filozofică. „Biblia ne-a fost dată pentru scopuri practice.” Aceasta înseamnă că doar mesajul este dumnezeiesc, inspirat, cu aplicație practică în credință sau în experiența vieții.

V. P.: Vă mulțumim și noi pentru mesajul transmis. Cred că vom citi mai atenți Scriptura. Sunt de acord că trebuie să ne concentrăm cu precădere asupra mesajelor ei divine, asupra scopului practic. V-aș invita să continuăm acest interviu cu o proxima ocazie.

F. L.: Cu plăcere, în speranța că vom avea cititori receptivi. Dar este greu să accepte cineva dintr-odată asemenea afirmații. Nici eu nu le-am acceptat ușor, de aceea doresc să-i ajut și pe alții. Aș rosti chiar o binecuvântare specială pentru cei care, din motive de precauție sau de conștiință, nu se grăbesc să-mi accepte pledoaria. Pe curând!

1. Gen. 12:4,5 (Avraam are 75 de ani când primește făgăduința); 17:17,19 (după 25 de ani se naște Isaac); 25:26 (după încă 60 de ani se naște Iacov); 47:9 (Iacov este de 130 de ani când intră în Egipt).

FURTUL

– Banii... Mi-au dispărut banii...

Strigătul sfâșietor al Annei-Maria i-a împietrit pe toți colegii ei.

– Acum mi i-a dat mama, i-am pus în ghiozdan, am ieșit până la baie. Când m-am întors, m-am uitat după ei... și nu mai erau, turuia fetița, în fața fiecărui copil. Știi ceva de banii mei? Încheia ea firul poveștii.

Fetițele și băieții ridicau din umeri.

– Dar n-a intrat nimeni în clasă în afară de noi, nu? se asigură ea. Cât am fost eu plecată, a venit cineva străin?

– Nuuuuuuuuuuuu, ziseră toți într-un glas.

– Atunci..., cine e de vină? rosti ea cu o voce sfârșită.

Chiar în acel moment a intrat învățătoarea. În clasă, care mai de care încerca să o informeze:

– Cineva i-a furat banii Annei-Maria.

– Au dispărut banii mei.

– Anna-Maria a fost furată!

Învățătoarea a auzit clar doar ultima propoziție... Neștiind despre ce e vorba, s-a uitat instinctiv la locul fetiței.

– De cine a fost furată?

– Nu știm.

Descumpănită, și-a rotit privirea prin clasă și ochii i s-au oprit asupra fetiței:

– Ei, ce glumă nesărată ați făcut! Dacă Anna-Maria e aici, cum să fie furată?

– A, asta ați înțeles? exclamă Narcis. Nu ea a fost furată, ci ei i s-a furat!

Inima învățătoarei a început să bată normal, dar la auzul noii vești se zbuciumă din nou.

– Glumiți, copii?

– Nu, nu, nu! răspunse Anna-Maria cu ochii în lacrimi. Mi-au dispărut 100 de lei.

– 100 de lei? Aceasta e o sumă mare. Cum de aveai 100 de lei la tine?

– Mama mi-a adus banii acum pentru o prietenă de-a ei, care urma să vină să-i ia de la mine peste două ore. Acum ce mă fac?

– Nu, Anna-Maria! Nu „ce te faci”, ci ce ne facem? Pentru că noi suntem implicați în această poveste. Chiar și eu, deși n-am fost în clasă. Copii, treceți la locurile voastre.

Am o idee prin care putem rezolva această situație: ieșim toți din clasă; pe rând, câte unul intră și merge la ghiozdanul Annei-Maria. Toți procedăm astfel. După ce intrăm și ieșim toți, intrăm împreună și sigur banii vor fi în geanta ei. Noi nu vrem neapărat să aflăm cine a făcut lucrurile acestea: important este ca ea să-și recupereze banii. Și toți să învățăm o lecție: nu-i corect să te atingi de ceea ce nu este al tău. Ați priceput, da? Cel care a luat banii îi va da înapoi. Aveți încredere că așa se va întâmpla?

– Da, da, se auziră două-trei glasuri optimiste.

– Ați priceput, nu?

– Și dacă n-o să-i înapoieze? zise o fetiță.

– Vă propun să
ne rugăm ca
Dumnezeu

să-i vorbească aceluia dintre noi care a făcut acest gest! Nimeni nu are voie să folosească ce nu-i al său.

– Păi, să ne rugăm, rosti șefa clasei.

– Procedăm astfel, decise învățătoarea. Fiecare dintre noi spune o rugăciune scurtă. Fiecare! Și haideți să nu ne suspectăm unul pe altul, să nu ne gândim cine a făcut asta, ci să avem o atitudine prietenească unii față de alții în continuare. Să începem.

Glasuri suave începură să-l vorbească lui Dumnezeu. Învățătoarea a fost cea care a încheiat lanțul rugăciunii.

– Acum, ieșim în cea mai deplină liniște.

Copiii stăteau încolonați în fața ușii; învățătoarea deschidea și închidea ușa în urma fiecăruia. Totul s-a desfășurat cu seriozitate, într-o atmosferă de maximă încordare. După ce s-au perindat toți pe la ghiozdanul Annei-Maria, învățătoarea a trimis-o pe fetiță:

– Te duci și cauți bine de tot prin orice cotlon al genții. Răsfoiește cărțile, răcolește buzunarele, te uiți în penar, nu știm unde ar putea fi. Haide, curaj, sigur vei găsi banii.

Când ușa s-a închis în urma Annei-Maria, copiii stăteau încremeniți. Parcă niciunul nu mai răsufla. Se auzeau glasurile învățătoarelor de la alte clase, care predau o lecție nouă. Se auzeau mașinile cum trec pe stradă. Dacă ar fi fost fântani, s-ar fi auzit și bâzâitul lor. S-ar fi auzit și căderea fulgilor pe asfalt, de liniște ce era, dar, deși era iarnă, nu ninge. În liniștea aceea, glasul Annei-Maria izbucni triumfător.

– Sunt aici!

Colegii au răsuflat ușurați. Nu mai conta cine a luat banii, important era ca totul s-a rezolvat. Doi ani au mai petrecut copiii împreună, dar niciodată n-au mai dispărut bani sau obiecte. Ceea ce s-a întâmplat atunci a fost o lecție pentru toți: ce nu-i al meu, nu-l iau pentru mine.

Bianca Timșa Stoicescu,
autoare de cărți pentru copii

„Cu Isus, ah, față-n față!”

Teodor Huțanu, pastor, președinte al Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România

Acum 150 de ani, la 1 octombrie 1860, în Battle Creek, la Sesiunea Conferinței Generale s-a votat numele bisericii rămășiței: „Adventistă de Ziua a Șaptea.” Aproximativ 2.500 de credincioși își identificau crezul distinct și misiunea profetică printr-o conexiune vitală cu Domnul Sabatului și printr-o angajare totală în grăbirea revenirii Sale pe norii cerului. Astăzi, suntem o confesiune care numărăm aproape 20 de milioane de oameni și purtăm același nume. Se ridică două întrebări insistente și necesare: Numele nostru mai înseamnă pentru noi, acum, ceea ce a însemnat pentru ei, atunci? După o ședere prelungită sub soarele acestei lumi, reușim să ne mai păstrăm culorile originale sau suntem în pericolul de a ne decolora?

O autotestare simplă cu privire la identitatea noastră poate fi realizată prin analiza emoțiilor pe care le trăim când ni se spune „adventist” sau „adventistă”: Simțim o mare bucurie sau o reală jenă? Ellen White ne împărtășește înțelegerea sa personală: „Niciun nume pe care am putea să-l luăm nu ar fi potrivit ca acela care este conform susținerii noastre și care exprimă credința noastră și face din noi un popor deosebit. (...) Numele de adventist de ziua a șaptea poartă în sine adevăratele trăsături ale credinței noastre și îi va convinge el însuși pe cei care își pun întrebări. Ca o săgeată din tolba cu săgeți a Domnului, acesta îi va răni pe călcătorii Legii lui Dumnezeu și-i va conduce spre pocăință față de Dumnezeu și credință în Domnul nostru Isus Hristos.” (*Mărturii*, vol. 1, p. 127)

„Adventist de ziua a șaptea” este un nume afirmat și recunos-

cut oficial, însă el este purtat de persoane – de mine și de tine. De aceea este normal să gândesc și să mă aștept ca eu însumi să fiu deosebit, să devin o săgeată în mâna Domnului și să-i atrag pe alții spre mântuirea întruchipată în Domnul nostru Isus Hristos. Este ușor să deviem către mentalitatea populară potrivit căreia „biserica” trebuie să fie activă, „biserica” trebuie să se pocăiască, „biserica” trebuie să se trezească, în timp ce biserica este formată din mine și din tine. Fără consacrare și implicare personală, orice proiect al bisericii, oricât de strălucitor ar fi, este sortit falimentului.

Chiar dacă astăzi numărăm 150 de ani, numărătoarea corectă depășește cu mult această cifră. „Adventist de ziua a șaptea” este codul care ne leagă deopotrivă de săptămâna creației și de „un cer nou și un pământ nou”.

Acum, când numele nostru împlinește 150 de ani, să invocăm renașterea identității de odinioară, aducându-ne aminte că Dumnezeu ne-a chemat la ființă pentru a fi un popor cu o misiune unică în vremea sfârșitului.

„Numele de adventist de ziua a șaptea stă ca o mustrare pentru lumea protestantă. El constituie linia de deosebire între închinătorii lui Dumnezeu și aceia care se închină fiarei și primesc semnul ei. Marele conflict este între poruncile lui Dumnezeu și cerințele fiarei, deoarece sfinții țin toate cele Zece Porunci și de aceea balaurul a pornit război împotriva lor. Dacă ei vor coborî standardul și vor renunța la trăsăturile specifice credinței lor, balaurul va fi liniștit; însă el își exercită mânia pentru că ei au îndrăznit să ridice standardul și să înalțe steagul lor, care este

în opoziție cu lumea protestantă, care se închină instituției papale.” (*Ibidem*)

Chiar dacă astăzi numărăm 150 de ani, numărătoarea corectă depășește cu mult această cifră. „Adventist de ziua a șaptea” este codul care ne leagă deopotrivă de săptămâna creației și de „un cer nou și un pământ nou”. Adam și Abel, și Metusalah, și Noe, și Avraam, și Isaia, și Petru, și Ioan au fost așteptători, adică adventiști. Îngerii sunt, de asemenea, adventiști (Fapte 1:10,11;

1 Petru 1:12). „Tatăl nostru” este o rugăciune adventistă.

Întreaga Biblie este adventistă, concentrând așteptarea omenirii spre „fericita noastră nădejde”.

Într-o lume care încearcă să mă facă să-mi dau sufletul de groază, rămân eu un adventist neclintit? Biblia ne asigură mereu, și mai ales în

Apocalipsa, că Rămășița rămâne neclintită (Apoc. 12:17; 14:12). „Aici este răbdarea sfinților”, aici unde sunt eu, acolo unde ești tu. Prin Duhul Domnului, păstrăm „credința dată sfinților o dată pentru totdeauna”: nealterată, nedecolorată. Aceasta nu este alta decât „credința lui Isus”. Pentru că, în curând, foarte curând, voi sta „cu Isus, ah, față-n față”, este sănătos să continui cu întrebarea: „Ce-am să-I spun când L-oi vedea?” Orice adventist veritabil va răspunde atunci ceea ce răspunde chiar de pe acum: „Mare e iubirea Ta!” Astăzi este un timp excepțional ca să fim adventiști, căci mai este „încă puțină, foarte puțină vreme, și Cel ce vine va veni și nu va zăbovi”!